

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,44 € / 13,25 Sk

11. LEDNA 2009

Z obsahu:

Svatý Pavel mládeži

Z promluvy Svatého otce
k docentům a studentům
římských univerzit

11. 12. 2008

- strana 2 -

Klanění hodný Ježíš

Kristus v Nejsvětější

svátosti oltární

Fridolin Außerdorfer OFM

- strana 4 -

Jako živá pochodeň

Heinz Hein

přežil leteckou katastrofu

- strana 5 -

Blahoslavená Anděla z Foligna (pokračování)

- strana 8 -

Krása je spásou světa

Benedikt XVI. před

Angelus, 8. prosince

na náměstí Sv. Petra

- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Církev, snoubenka

Ježíše a kněží

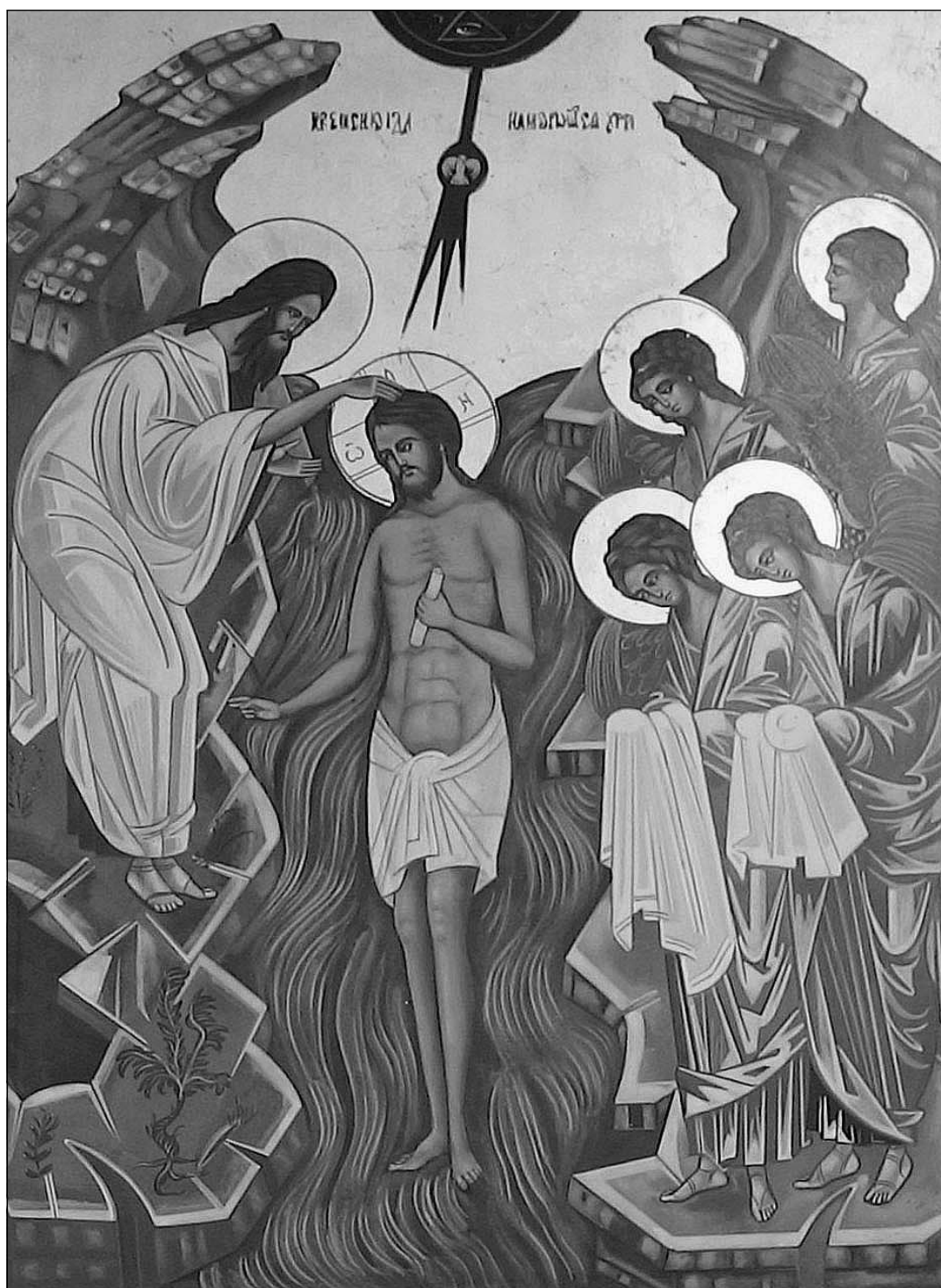
- strana 10 -

Zázračné narození

Ludvíka XIV.

„Dieudonné“

- strana 12 -

Drazí přátelé, program připravený pro Vás z univerzit římské diecéze se vhodně snoubí s Rokem svatého Pavla. Dvoutisící výročí narození Apoštola národů pomáhá právě celé Církvi objevit své vlastní základní misijní poslání a současně nabrat plnými rukama z nevyčerpatelného teologického a duchovního pokladu Pavlových listů. Já sám, jak víte, právě rozvíjím týden co týden cyklus katechezí na toto téma. Jsem přesvědčen, že také pro Vás, ať už v osobní rovině, nebo ve společné zkušenosti univerzitního apoštolátu představuje setkání s postavou a poselstvím svatého Pavla velice obohacující příležitost. Z toho důvodu Vám za chvíli předám list Římanům, velice výrazný projev Pavlova smýšlení a znamení zvláštní pozornosti vůči římské církvi – nebo, abych použil slova z úvodního pozdravu epištoly – všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých (Řím 1,7).

Živé poselství pro živou církev

List Římanům – dobře to znají někteří přítomní docenti – je nepochybně jedním z nejdůležitějších textů kultury všech dob. Ale on je a zůstává především živým poselstvím pro živou církev a jako takový, jako poselství právě pro dnešek, ho vkládám do Vašich rukou. Kéž se tento spis, který vytryskl z Apoštolova srdce, stane základním pramenem pro Vaši víru a přivede Vás k tomu, abyste věřili více a lépe, a také abyste uvažovali sami o sobě a dospěli tak k víře „promyšlené“ a současně abyste tuto víru žili a uvedli ji do praxe podle pravdy Kristova přikázání. Jedině tak se víra, kterou někdo vyznává, stane „věrohodná“ také pro druhé, protože budou získání výmluvným svědectvím skutků. Dovolte Pavlovi, aby k Vám, křesťanským docentům a studentům dnešního Říma, promlouval a dal Vám účast

Svatý Pavel mládeži

na zkušenosti, kterou sám zažil v první osobě: totiž že evangelium Ježíše Krista je *Boží moc, která přináší záchranu každému, kdo věří* (Řím 1,16).

Sjednocující moc Ducha

Křesťanská zvěst, která byla v Pavlově historickém a kulturním kontextu revoluční, měla sílu strhnout přehradu rozdělení, která byla mezi Židy a pohany (srov. Ef 2,14; Řím 10,12). Uchovává si stále aktuální sílu novosti, takže je schopná strhnout další přehradu, které se vrací a zvedají v každé souvislosti a v každé epoše. Pramen této síly spočívá v Kristově Duchu, na který se Pavel vědomě odvolává. Křesťanům v Korintu vysvětluje, aby se nespolehali v jeho kázání na *přemlouvavá slova moudrosti, ale na projevy Ducha a moci* (1 Kor 2,4). A jaké bylo jádro tohoto hlásání? Byla to novost

spásy, kterou přinesl Kristus lidstvu: v jeho smrti a zmrtvýchvstání se spása nabízí všem lidem bez rozdílu.

Dar křtu a spásy

Nabízí se, nikoliv ukládá. Spása je dar, který vždy vyžaduje, aby byl osobně přijat. A to je, drahá mládeži, podstatný obsah křtu, který se Vám letos předkládá jako svátost k objevení a pro některé z Vás k přijetí nebo k potvrzení svobodné a vědomé volby. Právě v listu Římanům v 6. kapitole se nachází grandiózní formulace významu křesťanského křtu: *Nevíte – píše Pavel – že my všichni, kteří jsme byli ponořeni křtem v Ježíše Krista, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti?* (Řím 6,3). Jak můžete sami tušit, je to velice hluboká myšlenka, která obsahuje celou teologii velikonočního tajemství: Kristova smrt je

skrze Boží moc pramenem života, nevyčerpatelným zdrojem obnovy v Duchu Svatém. Být „pokřtěn v Kristu“ znamená ponořit se duchovně do oné smrti, která je projevem nekonečné a univerzální Boží lásky, schopné vytrhnout každou osobu a každé stvoření z otroctví hříchu a smrti. Svatý Pavel totiž dále pokračuje: *Tím křestním ponořením do jeho smrti jsme byli spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem* (Řím 6,4).

Zdroj křesťanské radosti

Apoštol nám v listě Římanům sděluje svou velkou radost z tohoto tajemství, když píše: *Kdo nás může oddělit od lásky Kristovy? ...Jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nás nebude moci odloučit od Boží lásky v Kristu, našem Pánu* (Řím 8,34.38-39). A stejná láska je tím, v čem spočívá nový život křesťana. Také zde používá svatý Pavel působivou syntezu, která je stále plodem jeho životní zkušenosti: *Kdo druhého miluje, píše – splnil zákon... naplněním zákona je tedy láska* (Řím 13,8.10).

To je, drazí přátelé, to, co Vám světuji tento večer. Je to poselství víry, jistě, ale současně je to pravda, která osvěcuje mysl, rozšiřuje ji podle Božích horizontů; je to pravda, která dává orientaci skutečnému životu, protože evangelium je cesta k plnosti života. Touto cestou již prošel Ježíš, On je dokonce sám Cesta, kterou přišel od Otce až k nám, abychom my mohli skrze Něho dospět k Otci. To je tajemství adventu a Vánoc. Panna Maria a svatý Pavel ať nám pomáhají klanět se mu a osvojit si ho s hlubokou vírou a vnitřní radostí. Děkuji Vám všem, že jste přišli.

Bollettino Vaticano
Mezititulky redakce Světla

Editorial

I když neznáme přesné místo, odkud mágové vyšli hledat novorozeného krále, když dorazili do Jeruzaléma, měli za sebou cestu dlouhou nejméně tisíc kilometrů. Jak náročná a nebezpečná pouť to v oné době byla, si sotva umíme představit. Oni nicméně podstoupili všechnu námahu a riziko z jediného důvodu: Venimus adorare eum – Přišli jsme se mu poklonit. Nic víc. Přitom jim muselo být nápadné, že jsou ve svém záměru zcela osamoceni a kromě oné hvězdy se během cesty ani v blízkosti místa, ke kterému směřují, neseťkali vůbec s nikým, kdo by sledoval stejný cíl. Spíše naopak. I ten zájem, který projevil král Herodes, jim musel připadat přinejmenším podivný. A když novorozeného krále našli, skutečně udě-

lali to, co si předsevzali: Procidentes adoraverunt eum. „Procidere“ znamená česky padnout na zem na kolena. „Adorare“ znamená uctívat, vzdávat božskou poctu. Součástí této pocty bylo také předání symbolických darů. Ni jak je v tom neodradila skutečnost, že se tu nesetkali ani s náznakem královského majestátu. Za jejich dary nestály ani ty nejmenší zistné důvody. Ostatně co by mohli očekávat od rodiny tak evidentně nuzné a prosté. Bylo pro ně dokonalelou satisfakcí, že mohli vzdát pokornou úctu právě tomuto Dítěti. Jestliže se alespoň trochu pokusíme vžít do postavení svatých a moudrých mágů, je pro nás jejich vlastní iniciativa, přesvědčení, odhodlání a vytrvalost, s jakou uskutečnili své rozhodnutí a vnitřní

Pokračování na str. 13

Duch Páně

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ty jsi můj milovaný Syn.

Dnešní svátek může být vhodnou příležitostí, aby sis uvědomil, jak velký zázrak v tobě způsobil Duch Svátý v nejposvátnější chvíli tvého života. Pros jej, aby ti poodhalil obdivuhodnou sílu své moci a pomohl ti čerpat užitek z hojnosti svých darů k Otcově slávě. I když působí skrytě, neměl by zůstat neznámý. Stejně jako provází každý krok Syna člověka, i pro tebe je trvale jedním pramenem síly, milosti a pravdy.

Duch Svátý je největší Divotvůrce, který stál už na počátku všeho světa i na počátku existence Božího Syna a zjeví dnes jasně svou přítomností, že ho zvláštním způsobem provází od počátku jeho veřejného působení. Je to tentýž Duch, který vedl kroky Mariiny do judských hor k Alžbětě, zjevil Janově matce, že ji přišla navštívit Matka jejího Pána. A tentýž Duch poslal Jana k Jordánu, aby připravoval cestu pro Pána. Zjevuje mu také moc svého budoucího působení, které bude spojeno s křtem Ducha a ohně, jakým bude křtít Mesiáš.

Protože je Jan veden Duchem Svátým a nikoliv vlastní vůlí a tužbami, je si jasně vědom, jaký rozdíl je mezi ním a Mesiášem, na kterého čeká, mezi jeho křtem a křtem, který teprve přijde. A proto si zachovává stav hluboké pokory, i když jeho poslání je tak jedinečné. Mohl by se těšit popularitě, která se rovná popularitě Mesiáše, ale vytrvale odmítá tento titul, dokonce ujišťuje své posluchače i učedníky, že mu není hoděn prokázat ani službu otroka a *rozvázat řemínek jeho obuvi*. Čím větší je úcta, s jakou lid smýšlí o Janově velikosti, tím více oslavuje jeho pokora toho, který je ještě *větší a silnější*.

Je to tentýž Duch, který již před staletími věrně popsal postavu Spasitele. *Hospodin na něho uvalí vinu nás všech, bude týrán, ale podrobí se a neotevře ústa. Po útrapách ho Hospodin nasytí světlem. A jako Služebník svým utrpením ospravedlní mnohé.*⁽¹⁾ Proto si ho vyvolil, proto na něho vložil svého Ducha.

Jak bohaté ovoce přinese toto pomazání nejen Služebníkovi, ale všemu lidu! Síla Božího Ducha působí způsobem, který lidé neznají. Pro moc a vládu zla je příznačné, že uvrhla lidi do temnoty: ranila je slepotou, která je o to horší, že je slepá i sama k sobě. Nastražila jim nejhorší léčku v tom,

že sami sebe uvěznil v temnotách závislosti a žádostivosti, že zcela zdomácněli ve vězení hříchu. Proto bude posláním Mesiáše, aby uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. Přijde, aby *otevřel oči slepým a vyvedl ze žaláře ty, kteří bydlí ve tmách*.

Ačkoliv Boží Syn přijde s takovou mocí, vystřihá se všech způsobů, jakými si člověk tak rád poslouží, aby dosáhl svého, když se domáhá svého postavení a svých práv. Mesiáš *nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici*. Hospodinův Služebník pomazaný Duchem nebude používat jiné síly než síly *blahoslavených, kteří dostanou zemi za dědictví, ačkoliv jsou tíši*⁽²⁾. Nikoho se nešetřně nedotkne, i těm nejslabším a nejohroženějším bude dopomáhat k právu. Nezlomí hůl nad těmi, kteří jsou nejvíce nalomeni, probudí k životu i sotva doutnající naději. Právo, které chce se vši rozhodností obnovit, je právo na světlo svobody a světlo Boží pravdy, právo na Boží lásku a milosrdenství, které Bůh slíbil svému lidu a na které *čekají daleké kraje*.

Dnes jsi na jordánském břehu svědkem toho, co prorok ohlašoval již v dávnověku jako poselství naděje. V zástupu hříšníků přichází Ježíš z Nazareta a přichází pokorně jako poslušný Služebník. Jak veliký by měl být tvůj úžas nad touto poslušností, která tak dojmá a uchvacuje Otce na nebesích, že se veřejně a výslovně vyznává ze své *lásky k vyvolanému Synu*, protože v něm našel své dokonalé zalíbení. To, co slyší všichni přítomní, nejsou jen pouhá slova. Toto vyznání je také nejvyšším Darem, který jen pro tvé oči přijal vzezření holubice, ale je to sám Duch Boží Lásky, který sestupuje na poslušného Služebníka, aby ho pomazal pro jeho spásnou službu milosti a pravdy.

Máš o to větší důvod k úžasu a děkování, že podobného zázraku, jakého jsi svědkem zde u Jordánu, byls u své křtitelnicě sám přímým účastníkem. I tobě tehdy řekl Otec, že má v tobě zalíbení, i na tebe sestoupila Holubice, aby tě naplnila dary moudrosti, milosti a síly. I tebe *s láskou povolal a ustanovil tě prostředníkem smlouvy*. Spoléhá na tebe, že nebudeš křičet ani hlučet, že nezeslábněš ani nezmalátníš, ale budeš věrně ohlašovat právo, na které čekají daleké kraje.

Vzdávej proto Hospodinu slávu hodnou jeho jména.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Iz 53,6-7.13; ⁽²⁾ srov. Mt 5,5;

⁽³⁾ resp. žalm 29

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto pravi Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábně, nezmalátní, dokud nezałoży na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.

Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.

Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svátým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Mk 1,6-11

Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyčkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoděn, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem Svátým.“

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít v Jordáně. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

Náš Pán Ježíš Kristus zůstává v Nejsvětější svátosti stále přítomný. Jestliže víme, kdo je to Ježíš Kristus, je nám zcela jasné, že Jemu, Králi nebe a země, náleží nejuctivější klanění. Svědčí o tom výroky Otců:

Sv. Atanáš († 373): Neklaníme se něčemu stvořenému. To ať je od nás daleko! To dělají pohané a ariáni. My však se klaníme Pánu všeho stvoření, vtělenému Slovu. I když tělo Božího Syna samo o sobě je něco stvořeného, to se však stalo Tělem vtěleného Boha, spojil se s ním Boží Syn, věčné Slovo. A tomuto Tělu se klaníme. Nikoliv však oddělené od druhé božské Osoby. A když se klaníme druhé božské Osobě, nechceme ji oddělovat od lidského těla.

Slovo se stalo tělem. Ale v tomto vtěleném Slovu vyznáváme Boha. Neboť kdo by chtěl být tak pošetilý, aby řekl Pánu: „Odděluji tě od tvého těla, když se ti klaním?“

Svatý Cyril Jeruzalémský († 386): V Kristu se neklaníme pouze jeho lidství. Ale také není správné nazývat ho pouze Bohem a přehlížet jeho lidství. Jestliže je Kristus Bůh, ale nepřijal naše lidství, máme daleko ke spáse. Je třeba se mu klanět jako Bohu. Ale přitom musíme vědět a věřit, že se oděl do naší lidské přirozenosti. A nelze také nazývat Krista člověkem a nebdát na jeho božství. Ale ve víře v jeho božství nesmíme přehlížet ani jeho lidství.

Svatý Jan Damascenský († kol. 749): Klaním se oběma Kristovým přirozenostem – jeho božství i jeho lidství, a to pro spojení těla s jeho božstvím.

Svatý Augustin († 430): Nikdo ať nepřijímá toto Nejsvětější Tělo, aniž by mu předtím vzdal božskou poctu! Není hříchem klanět se mu, naopak – je hříchem, když se mu neklaníme!

Klanění hodný Ježíš Kristus v Nejsvětější svátosti oltářní

„Když spatřili Dítě s jeho Matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11)

Zázračná přítomnost našeho Pána Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti oltářní je nejhlubší tajemství v celém stvoření. On je náš Pokrm v Chlebu života. Zde krystalizuje jeho umučení a jeho zmrtychvstání pro naše vykoupení. On je zárukou naší věčné blaženosti.

Svaté Kristovo Tělo, kterému se klaníme ve svatých tajemstvích, je totéž tělo, kterému se klaněli apoštolové v Ježíši Kristu.

Tridentský koncil (1545–1563): V této nejvznešenější svátosti je přítomen tentýž Bůh, kterého Otec uvedl na svět slovy: „Musí se mu klanět všichni andělé“ (Žid 1,6), před nímž Mudrci z Východu padli na zem a klaněli se mu (Mt 2,11), a podle svědectví Písma se mu v Galileji klaněli apoštolové (Mt 28,27). Právem byla tedy odsouzena všechna

tvrzení, která v té věci odporují evangeliu a nauce Církve.

* * *

Vnější zdání se v Tobě klame. Víra Tě však poznává.

Následující odpovědi vyvracejí námitky proti Nejsvětější svátosti, které popírají pravdu o jeho přítomnosti.

Eucharistie je pokrm pro věčný život. Nepřísluší jí však klanění.

„I když Nejsvětější svátost ustanovil Ježíš Kristus ve formě pokrmu, není proto méně hodna klanění! Jsme povinni vzdá-

vat mu poctu a klanět se mu tak, jak to přísluší pravému Bohu“ (srov. Tridentský koncil).

„Patří mezi velké nevědomosti, jestliže někdo vystupuje ve jménu křesťanské eucharistické zbožnosti proti jednotlivým formám úcty k Eucharistii, které jsou jen rozvinutím základního aktu přijetí, který se tak stává projevem úcty v osobní hloubce“ (Dr. Justin Lang OFM).

Klanění Nejsvětější svátosti vzniklo až ve středověku.

Pro toto tvrzení neexistují žádné důkazy, dá se však doložit skutečnost, že:

* V obřadu, udělování svatého přijímání nemocným, který sahá až k apoštolské tradici, se kněz modlí: „Bud' pochválen náš Bůh nyní i navěky! Přijď! – Klanějme se Králi, našemu Bohu! Přijď! – Padněme na kolena před Kristem, naším Králem a Bohem“ (Erik Beck).

* Eucharistická zbožnost ve středověku byla jen rozvinutím úcty, která už v Církvi prokazatelně existovala. „Klanění Nejsvětější svátosti není vynález středověku, ale rozvinutí svatého přijímání v projevech hluboké víry“ (Dr. Justin Lang OFM).

Adorace Dítěte Ježíše

*Chce vůbec Ježíš, náš Pán, aby-
chom se mu klaněli?*

Ježíš Kristus, Král králů a Pán pánů, naše klanění nepotřebuje. My však postojem hlubokého klanění vyznáváme pravdu, že On je náš Pán a Bůh. On, Ježíš Kristus, je bohatý a my jsme ti, kteří potřebují jeho milosti. Proto učiníme ze svých srdcí nádoby připravené přijímat dary a milosti, které pro nás proudí z tohoto zdroje světla a života.

Klanění svatého Františka z Assisi

Ty jsi svatý Pán, jediný Bůh, který koná divy!

Ty jsi Síla.

Ty jsi Velikost.

Ty jsi Vševědoucí.

Ty jsi Všemohoucí.

Ty jsi Král vesmíru.

Ty jsi Král králů.

Ty jsi Král nebe i země.

Ty jsi Trojí a Jeden, Pán a Bůh, jediný Dobro.

Ty jsi nejvyšší Dobro.

Ty jsi Pán a Bůh, živý a pravý.

Ty jsi Láska.

Ty jsi Moudrost.

Ty jsi Pokora.

Ty jsi Trpělivost.

Ty jsi Jistota.

Ty jsi Klid.

Ty jsi Radost a jásos.

Ty jsi Spravedlnost a Míra.

Ty jsi jediný dostačující Bohatství.

Ty jsi Krása.

Ty jsi Mírnost.

Ty jsi Ochránce.

Ty jsi Strážce.

Ty jsi Síla.

Ty jsi Osvěžení.

Ty jsi naše Naděje.

Ty jsi naše Víra.

Ty jsi naše velká Blaženost.

Ty jsi náš věčný Život.

Ty jsi náš obdivuhodný Pán, všemohoucí Bůh a milosrdný Spasitel.

Amen.

*Podle Die Anbetung kehrt in
die Kirche zurück, říjen 2008*

Připravil -lš-

Narodil se v Amstetten v Dolním Rakousku v roce 1960 a vyrůstal v obci Aschbach – Mart, kde chodil do školy. Poměry doma nebyly dobré. Otec byl těžký alkoholik a tropil doma denně výtržnosti až do ranních hodin. Obě děti musí kvůli otci snášet posměšky i ve škole. Často ho přitom napadají myšlenky, že by bylo lepší vůbec nežít.

Matka je doma málo, musí do práce. Jako desetiletého posle Heinze do katolického internátu v naději, že ho tím ušetří domácích poměrů. Ale chlapec je na matce velice závislý a touto odloučeností trpí. „Proč právě do klášterní školy? Jsou rodiče věřící?“ zeptala jsem se. Doma vůbec nebyla řeč o náboženství, jen v neděli posílali oba chlapce s jedním šilinkem na mši. Šilink skončil v automatu na žvýkačky.

Záměna domova za internát ho přivedla z deště pod okap. Především dva vychovatelé ho terorizovali brutalitou a chladem. Bítí bylo na denním pořádku. Tři roky muselo dítě vydržet toto mučednictví, než ho matka vzala zpět domů. Ale zde byly poměry tak tíživé, že v 15 letech několikrát pomýšlel na sebevraždu. Důsledkem pobytu v internátu byla nenávisť ke katolické církvi.

Po skončení školní docházky se učí puškařem. Pozná však, že to byl spíše jeho dětský sen než řemeslo na obživu. Po nehodě na mopedu a pobytu v nemocnici začne navštěvovat školu pro ošetřovatele. Zde pozná svou budoucí ženu. Oba pak spolu pracují v nemocnici v Kirchdorfu.

I když mezi nimi docházelo k neshodám, vzali se v roce 1986 a kvůli rodičům měli svatbu v kostele. Ihned po svatbě však Heinz vystoupil z církve.

A pak to přišlo. Když při dlouhých nočních službách přečetl všechny věčné knihy z nemocniční knihovny, narazil jednou na Bibli. Otevřel ji náhodou

Jako živá pochodeň

Heinz Hein přežil leteckou katastrofu

Je možné s ním mít soucit, ale také je s ním možno prožít radost a upřímně se zasmát: angažovaný, plný humoru a temperamentu, vypráví o svém životě a člověk vůbec přitom nemá dojem, že mluví s tělesně těžce postiženým mužem. Přitom je to člověk, který před rokem a půl se jako živá pochodeň vyplazil z havarovaného letadla. Velice na mě zapůsobilo sdělení, že kvůli mé návštěvě vyčistil celý dům, i když má místo nohy protězu a prsty, které zbyly, jsou strnulé.

Heinz Hein

právě u Horského kázání. Četl o mírumilovných a tichých. Explodovala v něm přitom nenávisť vůči církvi. „Největší z nich je láska,“ četl zde, ale to, co prožil, byla brutalita a chlad, úplný opak toho, co Ježíš kázal a předával svým učedníkům. Bylo mu všechno jasné: katolická církev je prolhaná a jeho vystoupení z církve byl jen logický důsledek. Protože se mu však Bible jinak líbila, zamířil do evangelické církve – bez mariánské úcty, bez růžence, bez svátostí. „Po celá léta jsem četl Bibli zepředu dozadu a zezadu dopředu.“

V mladém manželství přibývali záhy dva synové. Stavba domu a další škola v Linci ho zcela zaměstnávaly. To byla jedna z příčin, proč se jejich manželství rozpadlo. Žena ho opustila, když chlapcům bylo 6 a 7. Jeho snaha zachránit manželství přišla pozdě. I pastorův smírný rozhovor skončil fiaskem. Opuštěný manžel je zklamán i evangelickou církvi. Manželství je rozvedeno, i když Heinz si to nepřál.

Všechno, po čem od dětství toužil, je ztraceno: teplé hnízdo, bezpečí, neporušená rodina.

Odloučení od ženy a dětí mu zlomilo srdce. Následkem byly těžké deprese, sklon k sebevraždě. Dvě věci ho od ní odradily: vědomí odpovědnosti vůči dětem a myšlenka, že mu nepřísluší rozhodovat o vlastním životě. Začne vyhledávat sexuální dobrodružství, střídá ženy. Teď už je všechno jedno, to byla jeho devíza. Možná, že chytíš AIDS, ale to se mu nezdálo tak špatné. Je to určitý druh sebevraždy.

Jedna přítelkyně ho naučila používat kyvadélko, zavedla ho k jasnovidce. Propadl esoterice, stal se médiem a mohl vnímat mimopřirozené věci. „Byl jsem na to pyšný,“ vypráví, ale dodává: „Ruce pryč od toho, působí tu nebezpečné duchovní síly, které člověka zneužívají.“ Ale to poznal až při ohlédnutí nazpět.

Při jedné dovolené u moře je s přítelkyní v Dubrovniku a vidí tam směrůvku: Medjugorje. Slyšel už o něm od jiné přítelkyně, která mu vyprávěla o mariánských zjeveních. „Směšné,“ byla jeho odpověď.

„Zajdeme tam na kávu a pojedeme dál,“ rozhodne se. Po kávě se jdou projít na horu zjevení. Heinz si tam sedne. „Přítelkyně chtěla, abychom se hned vrátili, ale já ne. Cítil jsem na tom místě zvláštní sílu. Něco dosud zcela nepoznaného, hluboký pocit štěstí a radosti,“ vypravuje.

Uplynuly dva roky, než se opět vrátil do Medjugorje. Tentokrát na dva dny a sám. I když

stále nadává na katolickou církev, připojí se k programu. Jde na mši, dokonce i ke zpovědi. „Byl jsem tehdy mezikonfesijní a na všechno jsem se díval úkosem.“

Nakonec jde bos ještě jednou na horu zjevení. A tady se to stalo: dal se do intenzivního pláče, nevnímá okolí, teprve dodatečně zjistí, že šlapal i po trní. Prosí za rozhádaný německý pár z kempinku, který ho prosil o modlitbu, za svoji na smrt nemocnou ateistku švagrovou, aby ve vrátila k víře a přijala svátosti.

Jakou moc má modlitba, poznal, když opět potkal německý pár: smířili se. Později se vezmou. Obdivuhodně dopadne švagrová. Ačkoliv dříve nechtěla o víře nic slyšet, prožije spontánní obrácení a po přijetí pomazání nemocných zemře v míru v náručí manžela. I jiné prosby byly vyslyšeny. Po třetí návštěvě v Medjugorje v roce 2000 vrátí se Heinz opět do katolické církve.

Co ho k tomu přimělo? „Že v církvi jsou i dobří lidé, že její nauka je pravá, že v církvi je i radost. To všechno jsem poznal nejdříve v Medjugorje, kde je všechno jasné, přátelské a kde jsem pocítil a poznal lásku.“ Zamyšleně dodává: „Kvůli zraněním a zážitkům v dětství jsem dříve nemohl vidět, jak mnoho dobrých lidí je v církvi. Byl to obrat o 180 stupňů. Nyní jsem začal sám praktikovat všechno, co Matka Boží v Medjugorje říká: růženec, posty, zpověď, Eucharistie.“ První exercicie u sestry Ushi byly milníkem na cestě obrácení. „To byla moje vlast,“ říká. Navštěvuje další exercicie a pokaždé se vrací obohacený a změněný. Jeho duševní uzdravování postupuje. Prožívá, že nemocní jsou uzdravováni, posedlí osvobozováni, rozdávají se charismata. Duch Svätý působí. „V těch dnech jsem obdržel po svém obrácení velké dary a mystické zážitky.“

Nyní ví a zdůrazňuje, že katolická nauka je skutečně pravá: „Vím především o neuvěřitelné síle dobré zpovědi.“

Heinz Hein

Dále vypravuje: „Měl jsem vztah k jedné mladé ženě. Jednoho dne mi řekl jeden člen modlitební skupiny: ‚Ty jsi přece ženatý. Svátost manželství končí až smrtí. Nemůžeš žít s přítelkyní.‘ On si dělá ze mne legraci, myslel jsem si. To přece nemůže myslet vážně, že mám nechat jít tuto krásnou přítelkyni, která je super. To bych musel být blázen. Ale najednou mi přišlo na mysl: On má přece pravdu. Ihned jsem ten vztah ukončil. Od té doby jsem sám. Po rozvodu jsem dlouho nemohl být sám, měl jsem silnou potřebu partnerství a sexuality. Že mohu nyní být šťastný sám, to je dar.“ Zní to přesvědčivě, když pokračuje: „To je pravá svoboda. Lidé si myslí, že svoboda spočívá v tom, že mohou dělat všechno, co se dělat dá. Ale to není pravda. To dělá člověka nesvobodným, závislým.“ A pokračuje:

„Dříve jsem byl ostýchavý, introvertní. Během několika let jsem se stal úplně jiným člověkem. Přestal jsem se vším, co je hříšné. Ten, kdo se setká s Tim, který je Pravda, dokáže rozeznávat dobro a zlo.“ Všechny staré neřesti skončily: esoterika, ženské známosti.

Nyní našel to, co stále hledal: Pána a pravou nefalšovanou víru prvotní církve. „Dnes chodím do takového kostela, kde kněz skutečně hlásá to, co je v evangeliu a v katechismu. K žádným modernistům nechodím.“

Jako všichni skutečně obrácení chce dále předávat, co sám přijal. „Je tolik frustrovaných a nešťastných lidí.“ Založil proto modlitební skupinu, organizuje obnovy a exercicie...

„Ještě jsem Vám neřekl nic o leteckém neštěstí,“ směje se a já se směji s ním, i když to není nic k smíchu.

Letěl s jedním pilotem sportovním letadlem do Chorvatska a přihodilo se neštěstí. Chtěli přistát na jednom ostrově a letadlo havarovalo vedle přistávací dráhy na kamenitém terénu, na štěstí nikoliv na některé z mnoha skal a trup letadla byl z karbonových vláken, takže se kabina nedeformovala. Protrhlo se však nad hlavou potrubí pohonných hmot, Heinz se ocitl jako pod benzinovou sprchou a ihned začal hořet.

Kvůli bezpečnostním popruhům nejdříve špatně reaguje. Zlomeniny a další zranění zatím neregistruje, jen oheň. Snad jsou záchranáři již na cestě. Letiště je vzdálené jen 400 m. Ale nikdo nejde. „Heinzi, je s tebou konec. Ještě minutu, a uhoříš,“ pomyslel si.

„Z mojí pravé ruky byl už jen pahýl. Nehty odpadly a vylézaly špičky kostí. Byl jsem vyřízený a nic jsem nepodnikal.“ Náhle se vrátila síla: „Jestli nic neuděláš, jsi opravdu vyřízený.“ Se zbylými prsty se mu podařilo uvolnit popruh. Přelezl přes pilota, který byl v bezvědomí. Při tom se však probral a oběma se podařilo opustit letadlo. Přitom konstatoval, že v noze má několik zlomenin. Šaty shořely a odpadly. Později se dověděl, že vypadal jako živá pochodeň.

Musel počkat, až benzin zcela shoří. Strhne kalhoty a posadí se. Pravá strana těla je celá černá. Kůže vypadala jako na opečeném salámu a krvácela z nespočetných ran.

Nyní nastoupily i bolesti a stále se stupňovaly. I přes vedro mu bylo zima a trásl se na celém těle. Ze své ošetřovatelské praxe věděl, že člověk s takovými popáleninami je odsouzen k smrti. „Věděl jsem také, že mám velký nedostatek tekutin. Jednak během letu a nyní kvůli popáleninám.“ Bez infuze není naděje na přežití. Ani v nemocnici nedostal ihned infuzi. „Heinzi, můžeš na sebe zapomenout,“ řekl jsem si. Lékaři byli bezradní. Upadl do hlubokého spánku.

Za měsíc se probral na jednotce intenzivní péče. Chorvatští lékaři už jeho případ vzdali. Ale přátelé z Rakouska zorganizovali převoz do Rakouska na oddělení popálenin. Matce, která ho tam čekala, řekli, aby si už nedělala žádné naděje. Její syn bude žít jen několik hodin. Ale protože mu věnovali tu největší možnou péči, navzdory všem prognózám přežil. Když je konečně při vědomí, cítí nesmírný

Heinz Hein v Medjugorje (říjen 2008)

pokoj a radost. Pravou nohu je nutné kvůli infekci pod kolenem amputovat. 85 % kůže je spáleno, prsty chybí zcela nebo zčásti, část kůže na břichu zuhelnatěla a musí být odstraněna.

Nijak ho to nevyvedlo z míry. Jsou přece protézy! Cítí modlitby mnoha lidí. Psychicky se cítí velmi dobře. Mnoho návštěvníků je z pohledu na něho tak sklíčeno, že je musí sám těšit.

Nemůže potlačit úsměv, když říká: „Někdy jsem si pomyslel: Kdy už budu konečně fit, abych si mohl od vás odpočinout.“ Ale z mnoha návštěv má radost: P. James, Traude Schröttnerová, P. Florian, P. Zacharias, sestra Usha.

Profesor, který ho ošetřoval, mu řekl, že měl 5% vyhlídku na přežití. „Musíte mít silnou vůli nebo silnou životní sílu, abyste přežil.“ „Ne, – odpověděl jsem, to není moje dílo. Víra a milost Duchu Svatého mi dávají sílu a odevzdanost. Když se stala nehoda, byl jsem si jist, že musím zemřít, ale to mě nezmohlo. Nebyl jsem smutný ani zoufalý. Byl jsem člověk, který má rád život, žádný asketa, mám rád řízek a pivo, pěkné auto, rád jezdím na dovolenou k moři. Ale kdybych měl umřít, nebyl by to pro mě žádný problém. Kdo opravdu věří, že život smrtí nekončí, nemá se čeho bát.“

„Měl jsem velkou odevzdanost ihned po neštěstí,“ pokračuje. „Ta mi umožnila všechno snášet, když jsem se opět probíral. Neměl jsem rádio, ani televizi jsem nepotřeboval. Byl jsem prostě docela šťastně nalaďen. A to i přesto, že jsem měl bolesti a převazy byly velice bolestivé. Vůbec jsem však neprožíval depresi.“ Nedá se to ani pochopit.

Uzdravování probíhalo rychleji, než se očekávalo. Opiáty mohl přestat užívat dříve, než to lékaři pokládali za možné. Uplynul rok: 4 měsíce na intenzivní péči, desítky operací, krátký pobyt na normálním oddělení, 1 a půl měsíce v nemocnici

v Kirchdorfu, 3 měsíce v rehabilitačním centru. Místo roku a půl, kterých mělo být zapotřebí, aby se mohl postavit na vlastní nohy (jednu z nich umělou), opustil nemocnici za 8 měsíců.

Nyní už v autě pro postižené najezdil po Rakousku 20 000 km, aby mohl vydávat svědectví o své radosti. Po jednom takovém svědectví řekl jeden z přítomných: „My se vzrušujeme kvůli maličkostem, nejmenší problémy nám nejsou vhod, a Vy snášíte tak těžký osud. Jste šťastný člověk a vyzařuje to z Vás. To mi dává mnoho síly.“

Se smíchem vypráví: – Jeden mi řekl: „Víte, když jste tu vstoupil a byl u dveří, pomyslel jsem si: Takový ubohý čert, ale pak, když jste začal mluvit, zjistil jsem, že ten ubohý čert jsme my.“

Ptám se ho na nějaké slovo na závěr: „Když mě o to prosíte z celého srdce a ze vši síly, tak Vám řeknu: Našel jsem Pána a obdržel mnoho vnitřního uzdravení. Mohl jsem za sebou zanechat starý život. Moje invalidita? Neprožívám ji jako postižení. Jsem šťastný člověk, raduji se každý den, když vstávám, nikdy nejsem deprimován ani zatrpklý. Jeden odborník mě vyšetřoval kvůli pojištění. Na to jsou přesná kritéria. Když to všechno sečetl, řekl: – Vyšlo mi to na 350% invaliditu.“

Heinz se zašklebil: „Jsem tělesně trochu pomačkaný, ale všechno, co mohu dělat, dělám sám.“ Opravdu obdivuhodné. Neohlíží se na to, co byl, nemyslí na to, co by bylo, nýbrž teší se již teď na obytné auto, se kterým příští rok pojedou do Medjugorje. Bude to podvacáté šesté!

Když jsem jednou zavolala Traude Schröttnerovou, která ho zná, řekla mi: „Po úrazu jeho víra zjevně ještě více vzrostla. Čím více mu museli odebrat, tím více obdržel na radosti. On žije život v Bohu. Zcela odevzdán Bohu.“

*Z Vision 2000 - 6/2008
přežil -ls-*

Duchovní centrum sv. Františka z Pauly Vranov u Brna: PROGRAM NA ROK 2009

☎ 541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32;

e-mail: dc-vranov@katolik.cz; internet: www.dc-vranov.katolik.cz

PRO KNĚZE:

začátek vždy první den v 18 hod., závěr poslední den v 9 hod.

12. 7. – 18. 7. 2009 Exercicie podle sv. Ignáce s osobním doprovázením • P. Pavel Ambros SJ

11. 10. – 17. 10. 2009 Exercicie • P. Antonín Krasucký OP

PRO ZASVĚCENÉ OSOBY:

začátek vždy první den v 18 hod., závěr poslední den v 9 hod.

19. 7. – 25. 7. 2009 Exercicie: Duch svatý • Mons. Pavel Posád

4. 10. – 10. 10. 2009 Exercicie: Mystagogie svátosti smíření • P. Václav Brož OCarm.

FORMACE ZASVĚCENÝCH OSOB:

začátek vždy první den v 18 hod., závěr poslední den v 13 hod.

5. 11. – 8. 11. 2009 Juniorky Společně:

15. 11. – 18. 11. 2009 Sestry P. Pavel Havlát OM

19. 11. – 22. 11. 2009 Formátorky SM. Zdislava Nosková OSF

23. 11. – 26. 11. 2009 Sestry představené Arch. Ludvík Kolek

PRO OSTATNÍ SKUPINY VĚŘÍCÍCH:

Akce začínají většinou první den večer v 18 hod., končí poslední den obědem. Podrobné informace na www.dc-vranov.katolik.cz nebo na tel. 541 239 264.

27. 2. – 1. 3. 2009 Duch. obnova pro mládež se sv. Františkem z Assisi • sestry OSF a bratři františkáni

19. 3. – 22. 3. 2009 Duch. obnova pro seniory, nemocné, invalidní • Mons. Josef Žák

21. 4. – 24. 4. 2009 Duch. obnova: „0 důstojnosti člověka (Ž 8,5)“ • S. Veronika Barátová

29. 4. – 3. 5. 2009 Duch. obnova: „Vnitřní uzdravení“ • P. Adam Rucký

10. 5. – 16. 5. 2009 Exercicie podle sv. Ignáce (pro všechny) • P. Josef Čupr SJ

28. 5. – 31. 5. 2009 Duch. obnova: „Přijď, Duchu svatý“ • S. Dominika Konečná OSF + tým

18. 6. – 21. 6. 2009 Duch. obnova pro manžele • P. Karel Moravec

30. 6. – 4. 7. 2009 Exercicie pro mládež • P. Pavel Havlát OM

6. 7. – 10. 7. 2009 Exercicie pro mládež • P. Pavel Havlát OM

6. 8. – 9. 8. 2009 Duch. obnova pro ženy • P. Pavel Konzbul

3. 9. – 6. 9. 2009 Duch. obnova pro zdravotníky • P. Antonín Krasucký OP

1. 10. – 4. 10. 2009 Duch. obnova: „Velikonoce v říjnu“ • P. Jakub Holík

JEDNODENNÍ DUCHOVNÍ OBNOVY PRO MLÁDEŽ HLEDAJÍCÍ SVĚ ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ:

druhou sobotu v měsíci (není-li určeno jinak), začátek 9.30 hod., závěr 17 hod.

14. 2., 14. 3., 4. 4., 9. 5., 13. 6., 10. 10., 14. 11. a 12. 12. 2009 Společně:

diecézní setkání mládeže v místní katedrále

P. Pavel Havlát OM

SM. Zdislava Nosková OSF

BDĚNÍ – vstupujeme do význačných částí církevního roku:

ve svatyni Narození Panny Marie na Vranově u Brna, začátek 21 hod., ukončení ve 23 hod.

– Velkopáteční bdění 10. 4. 2009

– Svatodušní bdění 30. 5. 2009

– Adventní bdění 28. 11. 2009.

Přihlašujte se na tel. 541 239 264 nebo na e-mail: dc-vranov@katolik.cz. • Vice informací najdete na www.dc-vranov.katolik.cz. • Na některé akce vybíráme zálohu.

• Ubytování: 1-, 2-, 3- a 4lůžkové pokoje; ceny včetně DPH: 400; 300; 250; 200 Kč/osobu/noc. • Strava: 150 Kč/osobu/den. • Pronájem sálu na akci: velký sál 1300 Kč, malý 600 Kč. • UZÁVĚRKA PŘIHLÁŠEK VŽDY 14 DNÍ PŘED ZAHÁJENÍM PROGRAMU.

CÍRKEVNÍ ŠKOLY V JEČNĚ – Ječná 33, 120 00 Praha 2, skolajecna@volny.cz

www.skolajecna.unas.cz • tel.: 224 941 578 • 224 942 179 • 224 942 177

Církevní střední zdravotnická škola Jana Pavla II.: Ve školním roce 2009/2010 nabízáme absolventům základních škol studijní obor **zdravotnický asistent** (53-41-M/007). Jedná se o čtyřleté denní studium zakončené maturitní zkouškou.

Střední odborná škola sociální svatě Zdislavy: Ve školním roce 2009/2010 nabízáme absolventům základních škol čtyřleté denní studium zakončené maturitní zkouškou ve studijním oboru **sociální péče – zaměření: pečovatelská činnost** (75-41-M/003), **sociálněsprávní činnost** (75-41-M/004).

Vyšší odborná škola zdravotnická Suverénního řádu maltézkých rytířů: Ve školním roce 2009/2010 nabízáme absolventům středních škol tříleté denní studium zakončené absolutoriem a oprávnující užívat titul DiS ve studijním oboru **diplomaná všeobecná sestra** (53-41-N/11).

Srdečně vás zveme na **den otevřených dveří 15. 1., 28. 1. a 17. 2. 2009 vždy v 17.00 hodin.**

Blahoslavená Anděla z Foligna (pokračování)

Modlitba

Nevíme, jaké místo měla modlitba v životě Anděly v prvních třiceti sedmi letech jejího života. Asi žádné. Pravděpodobně nelze vyloučit nějaké prosby nebo projev zbožnosti v okamžicích tísně nebo strachu, které však nemohly ovlivnit a stabilizovat autentický vztah k Bohu. Na počátku svého obrácení, kdy neměla odvahu obrátit se přímo na Boha, prosí světce z Assisi, protože se jí zdá více „famiiliární“. A František odpovídá na její vzývání a předává jí milost právě a úplné zpovědi. Ihned nato puzena milostí, která jí dává poznat lépe hloubku jejích hříchů a také Božího milosrdenství, prosí „s velkým západem všechny tvory, svatou Pannu a svatě“. Teprve v sedmnáctém kroku je řeč o modlitbě, kterou se modlí samotná Anděla: *Zatímco jsem se modlila, On vložil do mého srdce „Otče náš“ s takovým jasným pochopením své dobrotivosti a mé nehodnosti, že každé jednotlivé slovo se zračilo v mém srdci... Začala jsem zakoušet něco z nebeských věcí, protože v této modlitbě více než v kterékoliv jiné se mi zjevovala s velkou jasností Boží dobrota, a to se mi stává ještě i dnes.*

Když o této modlitbě promlouvá ke svým učedníkům, říká s určitou dávkou ironie: *Když se modlíš „Otče náš“, musíš myslet na to, co říkáš. Nesmíš spěchat zaujat opakováním tolika modliteb, jak to dělají některé ženy, jako by pracovaly nebo vařily. Mnoho dalších věcí bude Anděla učit své duchovní děti, pokud jde o modlitbu, a bude zdůrazňovat její obecnou potřebu: Bez Božího světla žádný člověk nedosáhne spásy. Modlitba může člověka pohnout k prvním krokům. Dovede ho k vrcholům dokonalosti.*

Proto jestliže chceš začít a získat toto světlo od Boha, modli se; jestliže již jsi na cestě výstupu k dokonalosti a chceš, aby se toto světlo v tobě rozmnožilo, modli se; jestliže jsi již dospěl na vrchol dokonalosti a chceš ještě světlo, abys na něm mohl vytrvat, modli se. Jestliže chceš poslušnost, čistotu, pokoru, mírnost, sílu, modli se. Tou-

Maria mi svěřila svého Syna a řekla: „Vezmi jej a zamiluj se do mého Syna.“ Při těchto slovech vložila do mé náruče Syna, který měl oči zavřené, jakoby spal... Zavinutý do plenek a stažený stuhami zůstal v mé náruči skoro nahý, otevřel oči a pozvedl ke mně svůj zrak. V pohledu těchto očí jsem zakusila takovou lásku, že jsem tím byla zcela přemožena. Přiblížila jsem svou tvář k jeho a položila své líce na jeho. Pronikl mě jakoby oheň, když jsem viděla jeho zrak, který se obrátil ke mně. Blaženost, nepopsatelné štěstí vycházelo z jeho očí, ale já nejsem schopna popsat, co jsem v těch okamžicích zakoušela. Najednou se mi zjevil v nesmírném majestátu a řekl: „Kdo mě neviděl jako maličkého, neuvidí mě velikého.“

žíš-li po jakékoliv ctnosti, modli se. A modli se tím, že čteš knihu života, tj. život Boha-Člověka, který byl celý chudoba, bolest, pohrdání a dokonalá poslušnost.

Eucharistie

Setkání Anděly s Ježíšem v Eucharistii začalo špatně. Jak uvádí Arnold, přistoupila mnohokrát k svatému přijímání s hří-

Bl. Anděla z Foligna

chy v duši, protože jí stud bránil vykonat úplnou zpověď. Jedině na zásah svatého Františka, ke kterému se modlila, podařilo se

jí vykonat úplnou zpověď a pak přistoupit důstojně k svatě hostině po tolika letech prožitých daleko od Boha a od svatého přijímání. Toto počáteční drama zůstane v Andělině svědomí jako napomenutí pro její život a pro výuku jejích učedníků: *Každý člověk se musí přibližovat k tak velkému dobru, k takové hostině s velkou úctou, s naprostou čistotou,*

Františkánský konvent ve Folignu

*s velkou bázni a velkou láskou. Arnold připomíná první zážitky a eucharistická vidění, ze kterých je nyní jasné, že Eucharistie se stala pevným bodem a jasnou orientací celé její duchovní cesty. Později zakouší přítomnost eucharistického Krista nikoliv ve vidění, ale v hlubokém nevýslovném citu. Při jedné mši svaté, kterou sloužil fra Arnold, bylo jí při pozdvihování řečeno: *Zde je všechna radost andělů, zde je všechno potěšení svatých, zde je všechno tvoje štěstí. V tomto okamžiku se Boží Syn s božstvím i lidským nachází na oltáři v doprovodu nesmírného množství andělů.* Před touto svátostí, ve které se setkává nebe a země a každý ret se otevírá k stejné adoraci, i my jako bychom slyšeli hlas, který mluvil k Anděle: *Zde je všechno tvoje štěstí.**

Panna Maria

Všechny fáze jejího duchovního života nesou stopy Panny Marie, i když z jejích knih není snadné rekonstruovat její mariologii. Spíše než nauka vynořují se prvky konkrétního života. Marii nacházíme již na počátku její duchovní cesty. Anděla se utíká k Panně Marii, aby u ní dosáhla odpuštění svých hříchů. Od Panny Marie si vyprosí milost, aby mohla projít životem bolesti, výčitek a beznaděje k první božské útěše, především mystického života a hlubokého poznání Kristova umučení. Anděla často spatřuje svatou Pannu, která se jí zjevuje a těší ji. Povznesená duše vidí, jak Maria v těchto okamžicích vstupuje do chrámu a jde jí vstříc s velkou úctou a láskou. *Maria mi svěřila svého Syna a řekla: „Vezmi jej a zamiluj se do mého Syna.“ Při těchto slovech vložila do mé náruče Syna, který měl oči zavřené, jakoby spal... Zavinutý do plenek a stažený stuhami zůstal v mé náruči skoro nahý, otevřel oči a pozvedl ke mně svůj zrak. V pohledu těchto očí jsem zakusila takovou lásku, že jsem tím byla zcela přemožena. Přiblížila jsem svou tvář k jeho a položila své líce*

Krása je spásou světa

Draží bratři a sestry, Tajemství Mariina Neposkvrněného Početí, které dnes slavíme, nám připomíná dvě základní pravdy naší víry: především prvotní hřích a potom jeho přemožení Kristovou milostí, oslnivé vítězství, které vznešeně září v Nejsvětější Panně. **Existence toho, co církev nazývá prvotním hříchem, je, bohužel, zdrcujícím způsobem evidentní, podíváme-li se kolem sebe a především zahledíme-li se do sebe.** Zkušenost zla je totiž tak značná, že se vnucuje sama sebou a budí v nás otázku: odkud pochází? Pro věřícího je tato otázka ještě hlubší: pokud Bůh, který je absolutní Dobrota, stvořil všechno, odkud přichází zlo? První stránky Bible (Gn 1-3) odpovídají právě na tuto základní otázku, která interpeluje každou lidskou generaci a vypráví o stvoření a pádu prarodičů. Bůh stvořil všechno, aby to existovalo, a zejména člověka stvořil ke svému obrazu, nestvořil smrt, která vstoupila na svět skrze závist ďábla (srov. Mdr 1,13-14; 2,23-24), jenž se vzbouřil proti Bohu, podvedl také lidi a svedl je ke vzpouře. Je to drama svobody, kterou Bůh z lásky přijímá do všech důsledků, přitom však slibuje, že se z ženy narodí syn a rozdrtí hlavu starému hadovi (Gn 3,15).

Již od počátku má tedy tato „věčná rada“ – jak by řekl Dante – svou „stanovenou mez“ (Ráj, XXXIII, 3): Ženu předurčenou stát se matkou Vykupitele, matkou Toho, který se ponížil až do krajnosti, aby nám vrátil naši původní důstojnost. Tato Žena má v Božích očích jedinou tvář a jméno: „milostiplná“ (Lk 1,28) – tak ji nazývá anděl, jenž ji navštívil v Nazaretě. Je to nová Eva, nevěsta nového Adama, určená k tomu, aby byla matkou všech vykoupených. Takto to napsal svatý Ondřej Krétský: „Theotókos, Bohorodička Maria, společné útočiště všech křesťanů, byla první, jež byla vysvobozena z prvotního pádu našich prarodičů“ (Homilie IV o Narození Páně, PG 97,880A). A dnešní liturgie praví, že Bůh „uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným příbytkem jeho Syna, a pro jeho budoucí zásluhy ji už od počátku zahrnul svou milostí“ (Vstupní modlitba).

Nejdražší, v Neposkvrněné Panně Marii rozjímáme odlesk Krávy, která je spásou světa: Boží krása se zračí na Kristově tváři. V Marii je tato krása naprosto čirá, pokorná, svobodná od jakékoli pýchy a domýšlivosti. Takto se Panna Maria ukázala svatě Bernadetě před 150 lety v Lourdech a takto je ctěna v mnoha svatyních. Dnes odpoledne jí také já vzdám tradiční hold u mariánského sloupu na Španělském náměstí. Vyzvejme nyní s důvěrou Neposkvrněnou Pannu opakováním Andělových slov z evangelia, které nám dnešní liturgie podává k rozjímání.

*Benedikt XVI. před modlitbou Anděl Páně,
8. prosince na náměstí Svatého Petra, Radio Vaticana*

projít radikálním a strašným procesem očišťování, který teologové a mystici označují jako „temnou noc smyslů“ a „černé noci duše“. Anděla je nazývá „temnoty“ a „temno“, které mají devastující účinky na tělo i duši.

„Temná noc“

Anděla dospěla k nejvyšším vrcholům duchovního života a Bůh ji pozvedl k účasti na svém

vlastním životě. Musela však projít fyzickým i duchovním očišťováním. Po dva roky přechází z nebe do pekla, cítí se vyvolená, a odsouzená, jako nejdražší Boží dcera, a pak jako hrozná hračka démonů. Arnold říká: *Pokud jde o její fyzické bolesti, říká, že na ní nezůstala jedna část těla, která by strašně netrpěla. ...ale utrpení duše bylo nesrovnatelně větší.* Anděla plasticky a děsivě po-

pisuje mučení, kterému démoni podrobili její duši: *Vidím demony, jak popravují duši takovým způsobem, že jí nezbude žádná opora, všechny její ctnosti jsou rozvráceny před zraky samotné duše, která zůstává zcela ohromena.* Bůh dává Anděle pochopit až do největší hloubky výkupnou a očišťující cenu utrpení a pokory. *Nyní poznávám, že v boji mezi pokorou a pýchou dosahuje duše úplného očištění. Není možno se spasit bez pokory, a čím větší je pokora, tím větší je dokonalost, které duše dosáhne. Proto čím více je duše ponížena a pokořena, tím více je očištěna a připravena, aby byla co nejvíce pozdvižena.*

Pohroužení do absolutna

Ten nejvyšší zážitek s Bohem, o kterém hovoří Arnold nejdříve, provází zážitky strašného očišťování, ale pak převládne a zůstane svrchovaný a jediný. Nejsvětější Trojice se stane ústředním bodem tohoto nového nebe a vidění, která zaplní dvanáct měsíců po dvanácti měsících temnot. Anděla mluví o těchto viděních, když je předtím tisíckrát prožila. A hovoří především o vlivu, jaký mají na tělo i duši v podrobnostech a s jasností, jakou jinde nenacházíme: *Byla jsem vyzdvižena a oddělena ode všeho, co dříve tvořilo moji radost, jako je Kristovo lidství, jeho bolesti, chudoba a kříž, který se stal mým jediným odpočinkem a lůžkem.* Bůh se nejdříve zjevuje duši sladkostmi, které naplňují duši, a pak se zjevuje sám. Popsat je staví Andělu před nepřekonatelné těžkosti. Je nucena vyznat: *Moje řeč je jako hanobení a rouhání.* A nakonec řekne: „Je to moje tajemství“ a bude o něm mlčet navždy. Ale nejdřív k našemu štěstí bude hledat každý prostředek, aby alespoň „vyzvatlala“ všechno, co může, aby i nám dala možnost podívat se, i když z dálky, na neprobádatelnou Boží vznešenost.

(Dokončení)

Překlad -lš-

na jeho. *Pronikl mě jakoby oheň, když jsem viděla jeho zrak, který se obrátil ke mně. Blaženost, nepopsatelné štěstí vycházelo z jeho očí, ale já nejsem schopna popsat, co jsem v těch okamžicích zakoušela. Najednou se mi zjevil v ne-smírném majestátu a řekl: „Kdo mě neviděl jako maličkého, nevidí mě velkého.“* Hlavní aspekt Anděliny mariánské úcty bylo duchovní mateřství Marie, Matky všech lidí, za ně se přimlouvá, za ně prosí, je pro všechny matkou milostí, bez které není možno dojít do nebe. Anděla se jí zcela zasvěcuje na své duchovní cestě za dokonalostí a Maria je pro ni také vzorem, podle kterého se utváří při úkolu, který jí svěřil sám Bůh, aby i ona se stala duchovní matkou mnoha svých dětí roztroušených tu i tam i za mořem. Anděla se učí od Panny Marie zřikat se věcí a především citů, třeba těch nejsvětějších – k dětem svého lůna – kvůli větší lásce, pro mateřství osvobozené od přirozených pout krve.

Třetí proměna

Třetí proměna obsahuje dva poslední kroky (1294-1296). Skrze radikální očištění vstupuje Anděla do samotného lůna Nejsvětější Trojice. Duše se v dokonalé jednotě přetváří v Boha a Bůh se přetváří v ni. Cítí a prožívá ty nejvyšší věci, které patří jen Bohu a není možno je vyjádřit slovy nebo myšlenkami. V této třetí proměně Bůh vlévá do duše milost zvláštní moudrosti, skrze kterou duše ovládá lásku k Bohu a k bližním, protože čím více je spojena s Bohem, tím méně podléhá změnám. Ale dříve než dospěje k těmto vrcholům mystického života, musí Andělina duše

Katedrálá ve Folignu

Pán Ježíš o svých kněžích

CÍRKEV, SNOUBENKA JEŽÍŠE A KNĚŽÍ

Než mi dal Otec Církev za Nevěstu, nejdříve Mě odsoudil k smrti na kříži. Můj sňatek s ní se uskutečnil na Kříži. Taková oběť byla cenou, kterou jsem zaplatil, abych se spojil s touto neposkrvněnou Nevěstou. Tam na Kříži jsem k sobě připojil všechny své budoucí kněze, aby byli jedno se Mnou, svým Učitelem, svým Vykupitelem a Životem, aby jednou přetvoření ve Mne mohli mít tutéž nejčistší Nevěstu se stejnou povinností zachovat jí věrnost a se stejnými ideály jako Já až do konce světa. Zanechal jsem jim jako dědictví svůj apoštolský život, aby mohli druhým rozdělovat plody vykoupění, které jsem získal na Kalvárii pro ně a pro celé lidstvo svou krví a svým životem. Tak se odehrál sňatek kněží se Mnou, jediným Veleknězem, s nímž mají být všichni kněží spojeni. Mým bolestem a mé krvi vděčí za to, že mají Nevěstu tak svatou, stejnou nevěstu, jakou Mně dal Duch Svátý. To se stalo s perspektivou, že všichni kněží budou se Mnou jedno v Jednotě Trojice.

V oné synovské modlitbě při Poslední večeři, se kterou jsem se obrátil na Otce a která vytryskla právě z nejskrytějších citů mé duše (modlitbě, ve které jsem mohl svým apoštolům a v nich všem mým budoucím kněžím ukázat nejvznešenější něžnost, která tvořila podstatu mé lásky k nim), žádal jsem o to největší a nejkrásnější, o co jsem mohl Otce požádat: aby tvořili jednu jedinou věc, zcela stráveni v Jednotě Trojice.

Ale když jsem pozvedal tuto nejvroucnější modlitbu, která vytryskla z nitra mého Srdce, měl jsem na mysli Církev, která tím, že se stává mou Nevěstou, má se stát také Nevěstou mých kněží přetvořených ve Mne (v naprosté jednotě se Mnou a v pohledu

na Mne), aby spojení s Otcem a Duchem Svatým byli pozdvíženi k božské Jednotě Trojice.

Církev, která vytryskla z mého Srdce na Kříži, je od věčnosti určena za Nevěstu mým kněžím. Zde se narodila, čistá a krásná z mého boku – jako Eva z Adama žebra –, aby byla matkou všech křesťanů, všech duší, aby je spasila silou nekonečných zásluh, které jsem vložil do jejího neposkrvněného lůna.

Opustil jsem zemi svou viditelnou přítomností, ale zůstal jsem reálně přítomen v Eucharistii, v každé žilce mé Církeve, tj. ve svátostech a jejím učení. Já jsem odešel, ale zůstal jsem v každém z mých kněží, mém druhém Já zde na zemi, se stejnou Nevěstou, stejnými cíli lásky, se stejnými čistými a svatými ideály pro spásu duší.

Zanechal jsem jim své Tělo, aby se oni s ním stali jedním tělem, zanechal jsem jim svou Krev, aby se s ní stali stejnou krví. Zanechal jsem jim svou nekrvavou oběť, která se prodlužuje až do konce časů, aby se moji kněží s ní sjednotili v jediný obětní dar; zanechal jsem

Conchita Armida

jim svou nauku, aby ji bránili a spasili duše; a konečně zanechal jsem jim svůj příklad, živý a tlukoucí, aby ho napodobovali a následovali.

Zanechal jsem jim tutéž Matku, téhož Ducha, téhož mého Otce, který všechny sevřel ve své náruči, protože v nich viděl nikoliv množství kněží, ale, jak jsem řekl, jednoho Kněze ve Mně. A proč to všechno? Komu je třeba děkovat za tuto jednotu kněží ve Mně a všech v mém Otci? Čemu vděčí podstatně za tuto milost?

Horoucí modlitbě, kterou jsem vyslal k Otci krátce před svým utrpením. On nemohl být hluchý k této horoucí prosbě svého milovaného Syna, který šel trpět a zemřít, aby Ho oslavil a spasil svět a za cenu svého života získal Církev, jediný základ a cestu spásy.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DO ÚST JE VÝRAZEM KLANĚNÍ A VÍRY

Svaté přijímání podávané do úst je pro papeže Benedikta XVI. upřednostňovaný způsob a nikoliv jen formální záležitost. Prohlásil to nově jmenovaný prefekt Kongregace pro bohoslužbu a posvátné obřady kardinál Antonio Canizares Llovera v rozhovoru pro list La Razón.

„Co znamená přijímat Hostii do úst? Co znamená poklekat před Nejsvětější svátostí? Co znamená klečat během proměňování při mši svaté? To znamená klanění, to znamená uznání skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii. Vyjadřuje to úctu a postoj víry člověka, který se před Bohem vrhá na kolena, protože ví, že všechno pochází od Něho, a my nemáme slov, jsme ohromeni Boží vznešeností a slávou, jeho dobrotou a milosrdenstvím. Proto to není totéž, jestliže natáhneme ruku a nějak přijmeme, nebo to učiníme způsobem plným úcty. Není to totéž, jestliže při přijímání stojíme, nebo klečíme, protože všechna tato znamení mají hluboký význam. To, k čemu musíme dospět, je hluboký postoj člověka, který se před Bohem vrhá na kolena, a to je to, co chce papež.“

Kath-net

Ale jelikož Církev potřebuje dělníky na svou vinici, bylo nutné, aby Mi Otec dal ty, kteří jsou čisti a svatí jako Já, který jsem řekl: „Kdo z vás mě může obvinít z hříchu?“ To by měli být schopni říct také moji kněží a mohli by to říct, kdyby byli jako Já.

Abyste získali tuto čistotu a tuto podobnost se Mnou, nenašel jsem žádný jiný prostředek, který by Mne mohl v mých kněžích reprodukovat, než jejich dokonalou jednotu se Mnou, takovou, která nejvíce proniká, nejvíce zbožšťuje, a to je jediná věc, kterou jsem potřeboval, abych mohl klidně zemřít a uspokojil svou lásku: vidět tedy, jak jsem věrně zpodobněn v mých budoucích kněžích a pro jejich prospěch, abych na ně přitáhl pohled mého Otce, jeho zalíbení, jeho plodnost, jeho slávu. Neboť v takové jednotě, v takové dokonalosti jejich spojení se Mnou, v jejich přetvoření v Ježíše je obsaženo to, co přitahuje Otcovo zalíbení.

A Otec Mi to dopřál, nemohl než Mě vyslyšet, jako vždy. Tato transformace se naplnila v mysli mého Otce od věčnosti v tom, že vymyslel povolání mých kněží. Uskutečnila se v Marii vtělením Slova v jejím nejčistším lůně, protože právě tam vložil Otec ve Mně zárodek kněžských povolání, zárodek, který měl dosáhnout ve Mně, v jediném Veleknězi a jediném Spasiteli svého plného rozvoje.

Abych dosáhl tak významné milosti, vzýval jsem vroucně mého Otce, aby ustanovil svátost Eucharistie. Moje modlitba, ve které jsem žádal úplné uskutečnění těchto milostí, stoupla k Otci krátce před mou smrtí a v první Mši slavené na světě, ve velkolepém přenosu Boží lásky na Boží tvory, se uskutečnilo také dokonalé přetvoření kněze ve Mne, stal se druhým Mnou (Kristem) silou účinných a božských slov proměňování.

Od té doby zůstávám v nich a oni ve Mně v těch svatých a vznešených chvílích i dnes, po tolika staletích, a oni způso-

bují, že nebe se chvěje úžasem a peklo se otřásá hrůzou. Nuže všechny tyto dary obdržel Bůh-Člověk od nebeského Otce, který je vylil na Mne a skrze Mne na všechny ostatní.

Tato modlitba, ve které jsem žádal plné uskutečnění Jednoty v mém Otci a ve Mně (a tato jednota má účast ve stejné Jednotě božství v Trojici), nezůstala neplodná: přinesla své plody především v mých kněžích, kteří se tak stávají Mnou. A jen z toho důvodu jsem jim dal tutéž svou Nevěstu, Církev. Ale to vyžaduje stejnou povinnost věrnosti a nejčistší lásky: povinnost sloužit jí, těšit ji, dávat jí duchovní a svaté děti, šířit její království, respektovat její hierarchii, uskutečňovat již zde na zemi onu jednotu, která je jakoby ozvěnou svaté, plodné a nejčistší jednoty kněží ve Mně, jediné Jednoty, která je v Trojici.

Všechno, co opouští tuto jednotu, je ďábelské, všechno, co nesměřuje k této jednotě, je falešné, všechno, co se nesrovnává s touto jednotou, nemá pro nebe žádnou platnost; všechno, co odmítá takovou jednotu, může Církev odsoudit.

Kněží jsou tedy mými dlužníky za své povolání, za Marii, a moji Krev, moje modlitba a život, za Nevěstu, za svou transformaci. Ona působí, že kromě toho, že Mě představují na zemi, jsou Mnou ve slavení Mše, jsou Mnou při udělování svátosti, jsou Mnou v každém okamžiku a v každé situaci: to je to, co Já v nich hledám.

Ale Já se nespokojuji jen s transformací, která se již stala a která se více méně uskutečňuje ve spolupráci kněze: toužím po jejím plném ustavičném naplňování ke slávě mé Církvě. V kněžích přece Otec vidí Mne, jediného Kněze, který je hoden se jí dotýkat a stále rozmnožovat v čistotě a svatosti její poklady v duších. Je zřejmé, že k udělování takových pokladů se kněží musí obléci v Ježíše Krista, musí představovat Mne, živého vtě-

leného Boha. Ale jak jsem již řekl, v dobách, jako jsou tyto, které obzvláště potřebují spasitele, Mi nestačí, když se oblečou ve Mne: musí se stát Mnou a svými ctnostmi zpřítomňovat jediného Spasitele.

Já pečuji a bdím nad slávou své Nevěsty Církvě, která Mě stála tak mnoho, která je odměnou, jakou Mi dal můj Otec, a kterou jsem Já sám získal na Kříži bolestmi, ponížením a neslychaným utrpením. Na Kříži jsem si ji koupil za cenu svého života, za cenu dražší než zlato, tuto moji Nevěstu svatou a spásitelnou v síle jednoty se Mnou. Ona se musela stát mou Nevěstou v panenské plodnosti své, ale také všech mých kněží od prvního okamžiku, ale pod nevyhnutelnou podmínkou, že budou Mnou, jediným panickým a čistým Ženicem, ve kterém mají být všichni kněží obsaženi.

Kéž by moji kněží pozorně rozjímali o tom, co jsem řekl: nakolik moje slova budou účinná, bude velmi potěšena i moje Církev a já budu mít radost, když uvidím, jak se rozmnožuje vděčnost v srdcích mých kněží, kteří vidí, uvažují, měří a zvažují nesmírná dobrodíní, za která jsou mými dlužníky a která mnozí z nich ani neznají: neznají ani jejich velikost, ani počet, a ten je nevyčíslitelný, ani zalíbení mé lásky v mých kněžích. To budou schopni spočítat až v nebi.

Toužím, aby tyto úvahy v nich rozmnožily jejich lásku k mé Církvě, jejich věrnost vůči ní a svatou horlivost učinit ji ještě krásnější skrze svaté duše, povznést ji, odčiňovat urážky, kterých se jí dostává, a potěšit její nejvyšší hlavu, papeže, kterého tolik miluji pro jeho dokonalé a naprosté přetvoření ve Mne (CC 51, 159-17).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 103-108

Přežil-lš-

EUCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE

LEDEN - ČERVEN 2009

DATUM	ČAS	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
13. 1.	17.00 - 19.00	Nejsvětějšího Salvátora (Křižovnické nám.)	Staré Město
19. 1. - 21. 1.	14.00 - 17.00	sv. Fabiána a Šebestiána (Libocká)	Liboc
25. 1. - 28. 1.	12.00 - 16.00	Sv. rodiny (K Šancím)	Řepy
29. 1. - 30. 1. 31. 1.	7.45 - 17.30 9.00 - 17.00	kaple Panny Marie Andělské (Radimova)	Břevnov
1. 2.	12.30 - 17.30		
3. 2.	8.00 - 12.00	Komunitní centrum sv. Prokopa (V Hůrkách)	Nové Butovice
10. 2. 11. 2.	7.00 - 17.00 7.00 - 16.30	sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Kobyliské nám.)	Kobylisy
12. 2. - 13. 2.	7.00 - 18.00		
17. 2.	8.00 - 12.00	Komunitní centrum sv. Prokopa (V Hůrkách)	Nové Butovice
25. 2. - 28. 2.	8.00 - 17.00	sv. Ignáce (Karlovo nám.)	Nové Město
6. 4. - 8. 4.	14.00 - 16.15	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
22. 4. 24. 4.	16.00 - 18.00 16.00 - 18.00	kaple kostela sv. Václava - zadní vchod (Vršovické nám.)	Vršovice
24. 4. - 27. 4.	15.00 - 17.30	sv. Václava (U Proseckého kostela)	Prosek
4. 5. - 6. 5.	8.00 - 18.00	sv. Benedikta - klášter (Hradčanské nám.)	Hradčany
7. 5.	16.00 - 18.00	sv. Cyrila a Metoděje (Nebušická)	Nebušice
10. 5. - 11. 5.	15.00 - 18.00	sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Žižkov
23. 5. - 26. 5.	8.00 - 17.30	Nanebevzetí Panny Marie (K Dolům)	Modřany
30. 5. 31. 5. - 1. 6. 2. 6.	9.00 - 16.30 9.00 - 16.00 9.00 - 16.30	Narození Panny Marie (Baarova)	Michle
4. 6. - 5. 6.	9.00 - 17.00	sv. Norberta (Norbertov)	Střešovice
6. 6. - 9. 6.	12.00 - 17.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie (Strahovské nádvoří)	Strahov
18. 6. - 20. 6.	16.00 - 18.00	sv. Jiří (K Rotundě)	Hloubětín
22. 6. - 25. 6.	16.30 - 17.30	sv. Jana Nepomuckého (Nepomucká)	Košíře

PRAVIDELNÝ EUCHARISTICKÝ VÝSTAV

DEN	ČAS	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
(červenec - srpen)	16.00 - 17.00	sv. Apolináře (Apolinářská)	Nové Město
Po (září - prosinec)	15.00 - 16.00		
Po	18.30 - 19.00	sv. Vojtěcha (Pštrosova)	Nové Město
St	18.00 - 18.30		
Po - Pá (kromě 1. pá v měs.)	12.00 - 17.30	sv. Bartoloměje (Bartolomějská)	Staré Město
Út	17.00 - 17.50	sv. Jiljí (Husova)	Staré Město
Út	15.00 - 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město
Út	16.00 - 18.00		
Čt, Pá	10.00 - 12.00	sv. Josefa (Josefská)	Malá Strana
Út (s pobožností ke sv. Anně)	po mši sv.	sv. Michaela Archanděla (Pod Vyšehradem)	Podolí
Pá (s pobožností k Božimu Mil.)	- asi 15.40		
St	16.00 - 18.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
Čt	10.30 - 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
Čt	20.00 - 22.00	Nejsvětějšího Salvátora (Křižovnické nám.)	Staré Město
Pá (pouze 1. v měsíci)	8.00 - 16.00	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
Pá	8.00 - 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (chórová kaple)	Hradčany
Pá	17.30 - 18.00	sv. Bartoloměje (Prelátská)	Kyje

JEN KAŽDÝ TŘETÍ

Z dotázaných 1235 Rakušanů starších 16 let jen 36 % vidí ve Vánocích v první řadě náboženskou slavnost. 52 % vidí v těchto svátcích jen obyčej a tradici. Pro většinu tvoří Vánoce sníh, cukroví, hra s dětmi a výzdoba bytu. Před dvaceti lety vidělo ve Vánocích náboženský svátek ještě 50 % obyvatel.

KRITIKA KARDINÁLA

Arcibiskup Hector Aguer z Argentiny kritizoval bývalého milánského arcibiskupa kardinála Carla Maria Martiniho za jeho názory na celibát, svěcení žen, homosexualitu a za kritiku encykliky *Humanae Vitae*. O této encyklice řekl kardinál Martini, že způsobila Církvi velkou škodu. Arcibiskup Aguer vyslovil velké politování, že tak významný kardinál si přisvojil sekularizované názory některých církevních kruhů, které jsou v rozporu s učitelským úřadem Církve. Při vši úctě k jeho osobě se arcibiskup obává, že svými výroky v většině věřících vyvolal pohoršení. Musíme se držet trvalé nauky Církve a papeže Benedikta XVI., který nás nyní všechny vede.

K UCTĚNÍ KARDINÁLA BERANA

Kardinál Miloslav Vlk a český vyslanec u Svatého stolce Pavel Vosahlík byli v čele delegace, která před Vánocemi 2008 položila věnec u hrobu kardinála Josefa Berana (1888–1969) v kryptě baziliky Svatého Petra. Kardinál Beran dožil svůj život v Římě jako vyhnanec, protože komunistický režim mu nedovolil návrat do vlasti. Dostalo se mu pak cti, že jeho ostatky byly uloženy v blízkosti hrobu svatého apoštola Petra.

NEJVYŠŠÍ VÁNOČNÍ STROM

Vánoční strom na náměstí Svatého Petra, který letos věnovalo Dolní Rakousko, byl tentokrát ze všech dosavadních nejvyšší. Měřil 33 metrů a rostl 120 let. Tradici vánočních stromů ve Vatikáně zavedl Jan Pavel II. v roce 1982.

Kath-net

Ludvík XIII. a Anna Rakouská, kteří uzavřeli sňatek v roce 1615 velice mladí, neměli ještě žádné děti. Problém začal být naléhavý, a to i z politických důvodů. Mladá královna se na tento úmysl mnoho modlila. R. 1630 skončilo její těhotenství opět předčasně, jako řada dalších. Bylo jí řečeno, že jí může pomoci jen zázrak. A tento zázrak se skutečně stal na přímluvu Panny Marie po 22 letech manželství.

27. října 1637, když se modlil se svými spolubratry v chóru chrámu, dostal bratr Fiacre náhlé vnitřní vnuknutí: královna měla veřejně oznámit prosbu, aby se v jejím jménu konaly tři prosebné novény, a pak obdrží syna. První novéna se měla konat v Provence, druhá v pařížské katedrále Notre Dame a třetí u Panny Marie Vítězné v klášterním chrámě. Již dva roky předtím měl bratr Fiacre jako mladý novic stejné vnuknutí, ale nebylo tak naléhavé. Jak už to bývá, představení byli k tomuto vnuknutí velmi skeptičtí a za-

Zázračné narození Ludvíka XIV. „Dieudonné“

kázali novici o tom mluvit. Nicméně zachoval důkaz o tomto vnuknutí.

O šest dní později 3. listopadu kolem dvou hodin v noci byl bratr Fiacre vyrušen ze své modlitby dětským křikem. Polekal se a užasl. Stála před ním svatá Panna, která držela v náručí plačící dítě: „Neboj se, jsem Matka Boží a toto dítě je následník trůnu, kterého chce Bůh darovat Francii.“ Vidění zmizelo a ukázalo se ještě jednou krátce, ale beze slov.

Konečně asi za dvě hodiny se Maria zjevila znovu a řekla: „Moje dítě, nepochybuji o tom, co jsi řekl svému zpovědníkovi. Na znamení, že chci, aby bylo královně sděleno, že si přeji tři novény, podívej se na obraz, který visí v kostele Panny Marie Milostné v Provence a podívej se i na vzhled tohoto kostela.“ Bratr viděl zcela zřetelně obraz a chórový prostor

v chrámě, kde se obraz nachází. Ihned o tom řekl svým představeným, kteří tam, podobně jako on, ještě nikdy nebyli. Přátelé, kteří tam ihned podnikli pouť, potvrdili, že popis přesně odpovídá skutečnosti.

5. listopadu byl o tom sepsán protokol, který podepsalo celé společenství augustiniánů, jak přikázal kardinál Rochefoucauld. Tři novény se mezitím staly státní aférou.

Královna na základě informací bratra Fiacreho plně důvěřovala nebeskému příslibu. Dověděl se o tom i král, ale pokládal za rozhodující mínění kardinála. Ten si vyžádal podrobné informace.

Pod vlivem silného vnitřního vnuknutí zahájil bratr Fiacre 8. listopadu ve jménu královny tři novény a ona se k těmto modlitbám připojila. Novény skončily 5. prosince, přesně devět měsíců před narozením budoucího krále Ludvíka XIV., jak je diskrétně poznamenáno v životopise bratra Fiacreho. Počátkem února pocítila královna první pohyby dítěte a vyslovila přání poznat bratra Fiacreho.

Pokorný mnich se tedy musel odebrat do Louvru, kde s dojetím zažil, jak královna před ním poklekla. Byl to důkaz důvěry Anny Rakouské ve šťastný průběh těhotenství. Krátce nato se bratr setkal i s králem, který mu poručil, aby se spolu s jedním knězem svého řádu odebral do Cognitionu v Provence do svatyně Panny Marie Milostné. 7. února obdrželi královský průvodní list k nástupu cesty. Na konci listiny byl příkaz pro všechny guvernéry a místodržící, aby držitelům listu poskytli ochranu a všestrannou podporu. Ale pokorný bratr by se vydal na pouť i bez takového průvodního listu.

*Podle Una minuta con Maria
Připravil -lš-*

Ludvík XIV.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

potřebu vzdát poctu novorozenému králi nejen uchvacující, ale i zahanbující.

Neprovází tu Božího Syna tak od samého začátku jeho pozemské pouti to, co později sám vysloví: „Amen, pravím vám, v Izraeli jsem takovou víru nenalezl“? Úctu, kterou marne čeká od svých soukmenovců, mu prokazují cizinci. I v poslední chvíli jeho pozemského života se mu představitelé vlastního národa budou vysmívat a jen římský setník veřejně vyzná víru v jeho božství.

Představme si, že by do Prahy připutovali cizinci z daleké země a začali se vyptávat: „Kde je novorozený vládce, přišli jsme se mu poklonit.“ Dnes by sotva kdo v Praze, a nejen v Praze, pochopil, jak se může někdo vydat na dalekou a náročnou cestu jen proto, aby před někým padl na kolena, v tomto případě dokonce před pouhým dítětem. Setkali by se asi nejen s nepochopením, ale i s výsměchem a dokonce odsouzením těch, kteří by se cítili přímo ohroženi tím, že se může ještě najít někdo, kdo by chtěl obrátit tok dějin a připomínat to, s čím jsme už dávno skončovali. Kdo by dnes byl ochoten připustit, že by se mezi námi mohl vyskytnout někdo, kdo by ostatní svou osobní důstojností tak převyšoval, že by si zasloužil, abychom se mu klaněli? V době, od které se počítá „naš leto-počet“, a ještě dlouho po ní to ovšem nebylo nic tak neobvyklého. Byla to doba, kdy leckterý panovník dokonce zákonem požadoval, aby se mu vzdávala božská pocta. Mnoho křesťanů muselo zaplatit životem, že odmítli takový zákon uposlechnout. Oni se klaněli jen jedinému Pánu a Bohu. I ta okolnost, že křesťané později přisoudili mudrcům z východu královskou hodnost, svědčí vlastně o jejich přesvědčení, že Bohu, který sestoupil z nebe a přebývá mezi námi, se musí klanět všichni, a to i ti, kterým se mezi ostatní-

mi lidmi přisuzuje jakkoliv velká důstojnost. „Jedině Pánu Bohu svému se budeš klanět a jemu vzdávat božskou poctu.“

Toto klanění není nějaký nařízený hold, nýbrž zcela spontánní jednání, které tvoří samu podstatu pravé bohopocty, je to projev úžasu a díky nad nekončící a nikdy nevyčerpatelnou řekou darů a milostí, která je pro nás smrtelníky vlastně nepředstavitelná. Je to zcela jiný druh úcty, než jakou vzdávají pohané svým božstvům. Ti si svou úctou zbavenou jakéhokoliv osobního vztahu chtějí pomoci kultovních obětí božstva příznivě naklonit, aby jim neublížovala a chránila je před zlými silami. Jejich úcta je provázena strachem a obavami, zda stačí uspokojit nenasytnost nevyčitatelných bohů.

Náš dobrý Bůh nám však neposkytuje své dary, protože jsme si ho svou bohopoctou naklonili nebo zavázali a získali si jeho přízeň. Náš Bůh si nás zamíloval jako první a obdaroval nás bytím a vším potřebným ještě dříve, než jsme se o něm vůbec dověděli. Miloval nás dokonce i přesto, že viděl naši budoucí hrubou nevděčnost a hříšnost. Naše klanění a úcta nás v modlitbě přivádí k setkání s bytostí, která nás miluje způsobem, který si vůbec neumíme představit, protože jeho láska všechny obdoby stvořené lásky nekonečně překračuje.

Náš postoj a gesto klanění pramení z přesvědčení víry o Boží nekonečně velebné slávě a současně nekonečné lásce, kterou nám bez našich zásluh věnuje. Pro nebeské kůry, které tyto skutečnosti nepoznávají skrze víru, ale patří na ni tvář v tvář, je toto klanění podstatou jejich nekonečné nebeské blaženosti. Aniž by jim to někdo nařizoval, z vlastní vnitřní potřeby zcela spontánně ustavičně padají na svou tvář a chválí a velebí Boha. Jestliže je klanění někomu zde na zemi docela cizí, pak si mu-

síme položit otázku, co chce takový člověk dělat v nebi, kde se máme připojit k andělům a nebeským kůrům.

Současný člověk neví, co dělá, když se rozhodl skáčet všechny trůny, ať na nich sedí král nebo Bůh. Neví, koho se zbavil, když nechce nad sebou nikoho. Neúcta k Bohu se netýká jen Boha. Má katastrofální důsledky ve všech oblastech. Zbavuje totiž člověka nakonec úcty ke všemu ostatnímu, k druhým lidem, k autoritě, k životu i k přírodě. Tento proces se nevyhnul ani Církvi. Zašli jsme pod vlivem přizpůsobování světu ve svém osamostatňování příliš daleko. Jestliže se nástup období markantní nekázně a svévole v Církvi časově kryje s omezováním a přehlížením úcty k živému Bohu v Nejsvětější svátosti oltářní, nelze nevidět jejich souvislost.

Musíme dobře rozlišovat. V rámci společenského vývoje došlo ke změnám v sociálním rozvrstvení společnosti i v mezilidských vztazích. Ale na postavení tvora vůči jeho Stvořiteli se ani v důsledku společenského vývoje nic nezměnilo a nezmění. ON byl, je a bude navěky nekonečně svatý, dobrotivý a milosrdný, jediný zdroj našeho bytí, a my zůstáváme hříšní, nevděční a nicotní. Úcta, klanění a jejich projevy vůči Bohu nemají nic společného s předepsanými formami chování nějakého dvorního protokolu. Naše projevy úcty nevycházejí z předpisů, ale z hlubokého přesvědčení a potřeby srdce, a jestliže je v kultu někde určité předpisy vyžadují, pak je to jen proto, že zde toto přesvědčení a víru srdce právem předpokládají.

Určitým vnitřním postojům a hnutím odpovídají také určité přirozené a takřka spontánní vnější postoje a gesta. Takové chování je dokonce součástí našeho vzájemného komunikačního systému. Jestliže např. Ježíš u Lazarova hrobu nebo při Po-

slední večeři „pozvedl oči k nebi“, neznamená to, že by jen tam mohl najít svého Otce, ale je to spontánní gesto člověka, který se chce celým svým srdcem obrátit k Bohu. Obnova důstojných projevů úcty znamená tedy hlavně návrat k opravdové zbožnosti srdce, především k hluboké vděčné pokoře. V důvěře ve zdravý „sensus fidei“ Božího lidu nastoupil Svatý otec cestu obnovy posvátné úcty v liturgii nikoliv cestou nařízení, ale cestou příkladu a očekává, že ho budou věřící i pak pastýři s vděčností následovat. Můžeme totiž zcela právem říct, že obnova úcty a klanění je prvním a nejdůležitějším krokem k obnově Církve. Je to návrat k samé podstatě náboženství jakožto bohopocty. Za současné situace to může být proces obtížný, někde dokonce velmi obtížný, protože je mnoho těch, kteří pokládají zploštění úcty za velký výdobytek a mnozí z nich ani během přípravy na službu opravdovou úctou k Bohu nepoznali. Nic není tak houževnatého jako chyby, které se zahnízdily v Církvi. Prázdnotou zejí ty semináře a ty noviciáty, které nejsou zárukou výchovy k opravdové zbožnosti a úctě. Je to něco jako „Boží sebeobrana“, že tam Bůh neposílá povolání, a naopak, na potvrzení toho, co od osob sobě zasvěcených opravdu žádá, je nápadný příliv povolání do „přísných“ kongregací, jako jsou Miles Christi, nebo do řádů a klášterů, které poznaly neplodnost mnoha novot a vrátily se ke své původní řeholi i původní liturgii se vši její posvátnou důstojností a projevovanou zbožností. Jsem přesvědčen, že kdyby se v kterékoli z vymírajících farností objevil pastýř s duchem svatého faráře Arského, dokázal by proměnit úhor v kvetoucí Boží zahradu. Ale Jan Maria Vianney byl kněz, který svým vnitřním přesvědčením a příkladem dokázal všechny strhnout k úžasu nad skutečností:

Pokračování na str. 15

„Zázračná medailka“ - přívěs na řetězek,
zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč,
střední (16 mm) - 1450 Kč, velká (19 mm)
- 2300 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca
2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku (+ poštovné
a balné) do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Rož-
ňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Pondělí 12. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Léta letí k andělům - P. Jan Hanák **8.25** Rocky Mountain, Arusha Park, Pisa **9.00** Život jako Eucharistie - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **9.55** Čtete z křesťanských periodik **10.05** Jedna lidská chyba **10.15** H2Onews **10.25** Druhé čtení **10.50** PVM - P. Peter Krenický **11.30** Františkovy Lázně **11.45** O pasáčku Asafovi (9) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Čína **12.05** PhilHarmonia Octet a jejich přátelé **14.00** Octava dies **14.30** U hrobu kardinála Berana (P) **14.45** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **15.05** Kanada **15.55** Libanonský odkaz **16.15** Domov pro všechny **16.45** H2Onews **17.00** NOEparáda (P) **17.20** Čína **18.15** Útek nie je turistika **18.35** O pasáčku Asafovi (10) **18.45** Léta letí k andělům - P. Jan Hanák **19.05** Čtete z křesťanských periodik **19.20** Rocky Mountain, Arusha Park, Pisa **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky **20.25** Na koberečku (P) **20.40** V posteli chat-chat (1) **21.30** Zpravodajské Noeviny **21.40** Hříchy proti tělu Kristovu - P. Tomáš Holub **22.40** Rieky bez povodní **22.50** PhilHarmonia Octet a jejich přátelé **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Úterý 13. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Příroda a Natura 2000 **8.40** Na koberečku (56) **8.55** Pro vita mundi **9.35** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **10.00** Noemova pošta **10.30** Čtete z křesťanských periodik **11.40** O pasáčku Asafovi (10) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Aj, otevorené dvere **13.05** Jedna lidská chyba **13.15** U hrobu kardinála Berana **13.25** H2Onews **13.30** Čína **14.20** Cesta k církvi **15.25** Octava dies **15.55** Peru - Cesta slibu **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Rieky bez povodní **16.35** Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří **17.05** Jed v srdci **17.15** Folklor (1) **17.45** Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana **18.15** Dětská televize 2008 **18.35** O pasáčku Asafovi (11) **18.50** Thajsko **19.45** Zpravodajské Noeviny **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích **21.10** Po stopách apoštola Pavla (1/7) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Útek nie je turistika **22.20** Octava dies **22.50** Život jako Eucharistie - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **00.45** Zpravodajské Noeviny **00.55** Poslech Radia Proglas.

Středa 14. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Příroda a Natura 2000 **8.40** Zlatá dychovka **9.10** PVM - P. Peter Krenický **9.55** Palác Phaistos, Chrám Tian

Tan, El Djem **10.30** Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) **10.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro zdraví **12.15** Čína **13.10** Bez hábitu **14.30** Thajsko **15.30** Po stopách apoštola Pavla (1/7) **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Léta letí k andělům - P. Jan Hanák **16.40** Útek nie je turistika **17.05** Rieky bez povodní **17.20** NOEparáda **17.40** GOODwillBOY (P) **18.10** Ve jménu Ježíše: Město Boží **18.35** O pasáčku Asafovi (12) **18.45** Pro vita mundi **19.25** Libanonský odkaz **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Ecce Homo (P) **20.35** Folklor (2) (P) **21.35** 100 let léčby radonem **21.45** Libanonský odkaz **22.05** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **23.35** Jedna lidská chyba **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 15. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Po stopách apoštola Pavla (1/7) **8.50** Hříchy proti tělu Kristovu - P. Tomáš Holub **9.50** U hrobu kardinála Berana **10.00** Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně **11.00** Na koberečku **11.15** NOEparáda **11.45** O pasáčku Asafovi (12) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Eze, Sousse, Palác Dolmabahce **12.40** Pro zdraví **12.50** Libanonský odkaz **13.10** Útek nie je turistika **13.40** Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky **14.00** GOODwillBOY **14.30** NOEparáda **14.50** Život a osud otce Alexandra Meně **15.50** Zpravodajské Noeviny **16.00** Folklor **17.00** PVM - P. Peter Krenický **17.40** Domov pro všechny **18.05** Na koberečku **18.25** Svatá země **18.35** O pasáčku Asafovi (13) **18.45** 100 let léčby radonem **19.00** V posteli chat-chat (1) **19.30** Léta letí k andělům - P. Jan Hanák **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.05** Pro vita mundi **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Život jako Eucharistie - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **21.50** Na koberečku **22.05** Ecce Homo **22.30** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným **23.10** Libanonský odkaz **23.25** Octava dies **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Pátek 16. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **8.30** Cesta k církvi **9.30** Bez hábitu **10.40** Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana **11.10** Octava dies **11.40** O pasáčku Asafovi (13) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Folklor (2) **13.00** U hrobu kardinála Berana **13.10** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **14.40** Domov pro všechny **15.20** PVM - P. Peter Krenický **16.00**

Svatá země **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana **16.50** NOEMOVA pošta **18.15** Libanonský odkaz **18.35** O pasáčku Asafovi (14) **18.45** Pro vita mundi **19.25** Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Krása zdravého věku (P) **21.35** H2Onews **21.40** Hříchy proti tělu Kristovu - P. Tomáš Holub **22.40** Thajsko **23.35** Na koberečku (56) **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Sobota 17. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** H2Onews **8.20** Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur **8.45** Čtete z křesťanských periodik (P) **8.55** Libanonský odkaz **9.05** Dětská televize 2008 **9.35** Ve jménu Ježíše: Patrik **10.00** GOODwillBOY **10.30** NOEparáda (13) **10.50** Thajsko **11.40** O pasáčku Asafovi (14) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Peru - Cesta slibu **12.25** Ecce Homo **13.00** H2Onews **13.10** Aj, otevorené dvere **14.15** U hrobu kardinála Berana **14.30** Bez hábitu **15.30** Pro vita mundi **16.10** Thajsko **17.10** Příroda a Natura 2000 **17.30** Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur **17.55** Útek nie je turistika **18.20** Jed v srdci **18.35** Myši na scéně (4/14) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Domov pro všechny **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách apoštola Pavla (1/7) **21.00** Léta letí k andělům - P. Jan Hanák **21.30** Eucharistie, chléb života - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **22.10** Život a osud otce Alexandra Meně **23.05** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Schnablem **23.45** Druhé čtení **00.10** Zpravodajské Noeviny **00.20** Poslech Radia Proglas.

Neděle 18. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium **8.20** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **8.40** Živá voda **8.50** Na koberečku **9.05** Pro vita mundi **9.45** Zpravodajské Noeviny **9.55** Evangelium **10.00** Mše svatá ze Slovenska (L) **11.15** Ecce Homo **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** Presence **13.55** Evangelium **14.20** Thajsko **15.15** Eucharistie, chléb života - P. Raniero Cantalamessa Th.D. **15.55** Folklor **16.55** GOODwillBOY **17.25** Ve jménu Ježíše: Totila a Benedikt **17.55** NOEparáda (13) **18.15** Svatá země **18.25** Thajsko **19.15** U hrobu kardinála Berana **19.25** Po stopách apoštola Pavla (1/7) **19.55** Evangelium **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Souznění 2008 (P) **21.50** Domov pro všechny **22.20** Druhé čtení **22.45** Cesta k církvi **23.45** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

MATICE VELEHRADSKÁ HLEDÁ TALENTY

Matice velehradská se chystá přispět k důstojné oslavě 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velehrad. Proto zve všechny nadšené bratry a sestry, aby jí zaslali **texty na nové písně ke cti našich apoštolů**. Ty potom budou zhudebněny. Můžete však hned poslat text i s nápěvem vlastním nebo od svého kolegy.

Je třeba brát v úvahu nové skutečnosti, například, že oba bratři byli jmenováni patrony Evropy, že navázali na iroskotskou misi, která působilá před nimi, že v jejich díle pokračovali jejich žáci sv. Gorazd a druhové, že u ostatních Slovanů jsou uctíváni jako Svatí sedmipočteníci (zakladatelé od počátku).

Můžete posílat písně do **čtyř kategorií**:

A - všeobecná píseň do kostela s doprovodem varhan

B - píseň pro společenství s doprovodem kytary

C - píseň pro pěší poutníky, která by se dala zpívat bez doprovodu

D - mešní píseň

U této písně by strofy měly mít 7 až 10 sedmi až desetislabičných veršů. Před evangeliem by měla být jedna strofa, v které se bude opakovat Aleluja s použitím textu verše před evangeliem ze slavnosti sv. Cyrila a Metoděje (možno parafrázovat apod.), na obětní průvod - 2 strofy, k přijímání 2-3 strofy, jedna na dikúvzdání a dvě na závěr.

Všeobecné podmínky k mešní písni: 1. Mezi verši nebudou přesahy - jde o text pro zhudebnění, ne o báseň. 2. Autor bude ochotný ke korekturám textu, které se ukáží jako nutné při zhudebnění (souhra hudebních a slovních přízvuků, resp. některých délek).

Prosíme: Pošlete nám texty do 1. neděle adventní 2009 (to znamená do 29. listopadu) na adresu: Matice velehradská, Stojanovo nádvorní 206, 687 06 Velehrad, anebo e-mailem na info@maticevelehradska.cz. Pak je rozešleme skladatelům, kteří vytvoří nápěvy (pokud už nebudou přiloženy). V adventě 2010 budou kompletní písně předloženy k církevnímu schválení a pak nabídnuty farnostem i společenstvím.

Píseň *Ejhle oltář* již navždy zůstane velehradskou „Velepísni“ a píseň *Bože cos ráčil* místní hymnou. Dokáže se však k tomuto tématu vyslovit i naše generace jazykem dnešní doby? Těšíme se na spolupráci a na probuzení dosud dřímajících talentů.

Na Velehradě 8. 12. 2008

Světlo Ducha Svatého přeje Výbor Matice velehradské
P. Jan Peňáz, předseda

EDITORIAL - dokončení ze str. 13

„On je tam!“ Ježíš, živý Boží Syn, je skutečně s námi ve svatostánku. Tento skutečně zbožný služebník Boží se jednou zeptal: „Co dělali Josef a Maria u jesliček? Žasli, rozjímali a obdivovali Jezulátko. To byla jejich celodenní činnost. Klaněli se Nejsvětější svátosti vystavené v jeslích. Chválili Boha a děkovali mu, že z lásky k nám nám daroval svého Syna. Nikdo nikdy nepochopí a nikdo nikdy nebude moci vyjádřit, co se v těch okamžicích v Marii odehrávalo.“ Když přijede někam populární zpěvák, lidé se mohou za ním zbláznit. Že mají stále ve svém chrámu živého a skutečného Boha, to je vůbec nezajímá. Opravdu milujícího naplňuje klanění před svatostánkem nevýslovnou blažeností. A jak by ne, vždyť tu prožívá předchůt nebe. Jeho klanění se svou podstatou neliší od toho, co bude jeho štěstím a blažeností celou věčnost. Tam k tomu přibude ještě přímé patření na Boží tvář. Ale už zde na zemi patří k těm, o nichž Pán prohlásil: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ Jak nesmírná bude jeho blaženost v nebi, až pozná osobně, jak nesmírnou radost působil zde na zemi svému Spasiteli, který tak nesmírně touží jakožto Člověk po naší lidské něžnosti a lásce! Není to nesmírná čest přijmout pozvání, abychom svým klaněním zde na zemi potěšili samotného Boha?

-lš-

Liturgická čtení

Neděle 11. 1. - svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7

Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10

Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34-38

Ev.: Mk 1,6b-11

Slovo na den: *Křtít Duchem Svatým.*

Pondělí 12. 1. - ferie

1. čt.: Žid 1,1-6

Ž 97(96),1+2b.6+7c.9

Odp.: srov. 7c (*Klaňte se mu, všichni jeho andělé.*)

Ev.: Mk 1,14-20

Slovo na den: *Ihned nechali síť.*

Úterý 13. 1. - nez. pam. sv. Hilaria

1. čt.: Žid 2,5-12

Ž 8,2a+5.6-8a.8b-9

Odp.: srov. 7 (*Ustanovil jsi svého Syna nad dílem svých rukou.*)

Ev.: Mk 1,21b-28

Slovo na den: *I nečistým duchům poroučí.*

Středa 14. 1. - ferie

1. čt.: Žid 2,14-18

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 1,29-39

Slovo na den: *Pojďme jinam.*

Čtvrtek 15. 1. - ferie

1. čt.: Žid 3,7-14

Ž 95(94),6-7.8-9.10-11

Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce!“*)

Ev.: Mk 1,40-45

Slovo na den: *Na opuštěných místech.*

Pátek 16. 1. - ferie

1. čt.: Žid 4,1-5.11

Ž 78(77),3+4bc.6c-7.8

Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Mk 2,1-12

Slovo na den: *Vstaň, vezmi své lehátko a chod.*

Sobota 17. 1. - památka sv. Antonína

1. čt.: Žid 4,12-16

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,64b (*Pane, tvá slova jsou duch a jsou život.*)

Ev.: Mk 2,13-17

Slovo na den: *On vstal a šel za ním.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. - 17. LEDNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 1.	PO 12. 1.	ÚT 13. 1.	ST 14. 1.	ČT 15. 1.	PÁ 16. 1.	SO 17. 1.
Antifona	261 288	826 928	841 945	857 961	873 978	889 995	1754 1975
Žalm	783 881	783 881	783 881	783 881	783 881	783 881	783 881
Ranní chvilky:							
Hymnus	261 288	827 928	842 945	857 962	873 978	889 996	1755 1975
Antifony	262 289	828 929	843 946	858 963	874 979	890 997	906 1014
Žalmy	813 914	828 930	843 946	858 963	874 980	890 997	906 1014
Krátké čtení a zpěv	262 289	831 933	847 950	861 966	877 983	893 1000	1756 1977
Antifona k Zach. kantiku	263 290	831 933	847 950	861 966	877 983	894 1001	1780 2001
Prosby	263 290	831 933	847 951	861 966	878 983	894 1001	1757 1977
Závěrečná modlitba	263 291	832 934	1277 1416	862 967	878 984	894 1001	1278 1417
Modlitba během dne:							
Hymnus	227 249	832 934	848 952	862 967	879 984	895 1002	910 1019
Antifony	264 291	833 935	848 952	863 968	879 985	895 1003	910 1019
Žalmy	1035 1155	833 935	849 953	863 968	879 985	895 1003	911 1019
Krátké čtení	264 291	835 937	851 955	865 970	882 988	898 1005	913 1022
Závěrečná modlitba	263 291	835 938	851 955	865 970	882 988	898 1006	913 1022
Nešpory:							
Hymnus	261 288	265 292	837 939	852 956	867 972	883 989	900 1007
Antifony	260 286	265 293	838 940	853 957	868 973	884 990	900 1008
Žalmy	230 252	238 261	838 940	853 957	868 973	884 990	901 1008
Kr. čtení a zpěv	260 287	266 293	840 943	856 960	871 976	887 994	903 1011
Ant. ke kant. P. M.	260 287	266 294	840 943	856 960	871 977	887 994	904 1012
Prosby	261 287	266 294	841 944	856 960	872 977	888 994	904 1012
Záv. modlitba	263 291	263 291	841 944	1277 1416	872 977	888 995	904 1012
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398
	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 10. 1. • 24. 1. • 31. 1. • 14. 2. • 28. 2. • 14. 3. • 28. 3. a 18. 4. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA - OBRÁZEK

SV. ŠARBEL MACHLÚF

Obrázek sv. Šarbela Machlúfa s církevně schválenou modlitbou. Autentická podoba libanonského světce (1828-1898) byla dána zázrakem dlouho po jeho smrti - vyjevila se na fotografii čtyř jeho učivačů u jeho hrobu jako podoba páté, ve chvíli záběru fyzicky nepřítomné osoby.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • 80 x 120 mm, 3 Kč
 Při samostatné objednávce lze objednat minimálně 10 ks.

Matice cyrilometodějská s. r. o. vydala v loňském roce brožurku **Svatý Šarbel Machlúf** (autor Jiří Gračka), ve které kromě životopisných údajů, osobní spirituality a modliteb jsou uvedeny také základní informace o maronitské církvi a Libanonu. Brožurka je stále k dostání - A5, 36 stran, 45 Kč.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZVYKY CENOBITŮ A LÉKY NA OSM ZÁKLADNÍCH NEŘESTÍ (b) • KNIHY 5-12

Jan Cassianus • Z latiny přeložili Ondřej Koupil, Jaroslav Lorman, Edita Mendelova OP, Jiří Pavlík, Monika Recinová, Josef Šimandl, Jan Zdichynec a Zdeněk Žalud

Cassianův spis *De institutis coenobiorum* je fundamentálním dílem západního mnišství. Český překlad je zpřístupněn ve dvou

svazcích. V roce 2008 vycházejí ve svazku označeném (b) knihy pátá až dvanáctá, které pojednávají o mnišském boji proti osmi základním neřestem (nestřídnost v jídle, smilstvo, lakomství, hněv, smutek, akédia, kenodoxia, pýcha). Celek je opatřen rejstříky k oběma svazkům a seznamy literatury a zkratek.

Benediktinské arcidiocesi sv. Vojtěcha a sv. Markéty
 Brož., 148 x 190 mm, 208 stran, 340 Kč

IVETKA A HORA • JAK ŽÍT SE ZJEVENÍM?

Režie Vít Janeček

Dokumentární film o mariánském zjevení v Litmanové (Slovensko) v letech 1990-1995. O události a o tom, co následovalo, vypráví jedna ze dvou vizionářek Iveta Korčáková. DVD obsahuje také 40 minut tematických promluv Ivetky a archivní záznamy.

Negativ s.r.o. a Česká televize - TS Brno • DVD, 84 minut, 149 Kč

APOFHEGMATA III • VÝROKY A PŘÍBĚHY POUŠTNÍCH OTCŮ

Z řečtiny a latiny přeložil Jiří Pavlík

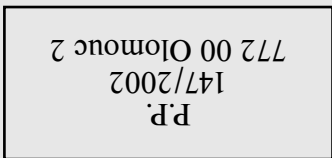
Sbírka výroků a příběhů připisovaných starým poustevníkům v Egyptě, kteří žili převážně ve 3. až 5. století po Kristu. Třetí svazek obsahuje kapitoly o lásce, o jasnozřivých, o starcích, kteří dělali znamení, o otnostném způsobu života různých otců. Na závěr jsou uvedeny výroky těch, kdo dosáhli stařecké zralosti.

Benediktinské arcidiocesi sv. Vojtěcha a sv. Markéty
 Brož., 148 x 190 mm, 88 stran, 150 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugarje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.